

SİVAS'I UNUTMA, UNUTTURMA!

Emekçi Sarıgazi halkı, militan gençliği
2 Temmuz Sivas katliamının üzerinden 21 yıl geçti. Fakat acımız ve öfkemiz büyük. Her geçen yıl öfkemiz daha da büyüdü ve bugünlere geldik.

Sarıgazi'nin yiğit halkı,
Gezi Ayaklanması'ndan bugüne her saldırıya, baskıya, katliama karşı sokağa çıktınız. Mücadelemiz

devam ediyor. 33 canımızı Sivas'ta katledilenlere karşı mücadele azmimiz daha da artmaya devam edecek.

Emekçi Sarıgazi halkı, yiğit gençliği,
Katil devlet Dersim, Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarının üzerine yenilerini eklemeye devam ediyor. Roboski'de, Gezi'de, Lice'de, Okmeydanı'nda katledilen canlarımızı anmak ve Sivas'ı unutmadığımızı göstermek için 2 Temmuz günü saat 20.00'da Vatan İlköğretim Okulu önünde buluşuyoruz. Sarıgazi'nin tüm emekçilerini Sivas'ı unutmadığımızı haykırmaya davet ediyoruz.

**SARIGAZI
MÜCADELE BİRLİĞİ
PLATFORMU**

**Tarih : 2 Temmuz Çarşamba
Saat : 20.00
Toplanma: Vatan İlköğretim Okulu
Önü**

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 18 Haziran - 2 Temmuz 2014 / S 261 / 1 TL

YA SOSYALİZM

Bu görüntülere iyi bakın! Kelle kesen, rastgele cinayet işleyen, tecavüz ve linç ayinleri yapan insanlık müsveddelerini görün. Yağma ve talan savaşlarının insanlığı sürüklediği çukur burası işte! Egemenliklerini devam ettirmek isteyen çürümüş bir sınıfın o sahte cennetini kaybetmeme uğruna tüm dünyayı bir cinnet toplumuna dönüştürmesinin fotoğrafıdır bu!

Sadece Suriye'de, Irak'ta, Libya'da, Bahreyn'de, Yemen'de, Nijerya'da, Afganistan'da, Pakistan'da değil... Hindistan'da, Tayland'da, Sudan'da, Ukrayna'da, Yunanistan'da, Meksika'da, Brezilya'da, İran'da, Türkiye ve Kürdistan'da... Dünyanın dört bir yanı kan ve gözyaşına boğulmuş durumda.

Emperyalist saldırganlık füzelerle, bombardıman uçaklarıyla ölüm olup yağıyor... Sayıları milyonları bulan insanı öldürüyor, doğayı ve uygarlıkları yokediyor, kaos ve kanlı çatışmalar bırakıyor geride. Kanlı mezhep savaşları hortluyor, yüz kızartıcı köle ticareti hiç olmadığı denli yaygınlaşıyor, kadınlara

yönelik vahşet tüm bir insanlık tarihini gölgede bırakacak boyutlara ulaşıyor. Her yerde kapitalist ekonomimin karanlık yüzü olan vahşi çeteler türüyor. Doğa ve insanlık bir eşişe geldi dayandı. Ya bu vahşi saldırılar altında tükenecek, yok olacak... ya da ileri sıçrayarak bu çürümüş dünyaya son verecek!

YA BARBARLIK

Emekçi Kadınlar (EKA) Lice'de kalekol yapımını protesto eden Kürt halkına devletin saldırısı ve katliamını protesto eden bir basın açıklaması düzenledi. 11 Haziran akşamı saat 19.00'da Galatasaray Meydanı'nda "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak - EKA" pankartı açılarak yapılan eylemde devletin katliamlarını protesto eden dövizler taşındı.

Emekçi Kadınlar basın açıklamasına bendirlerle ritim tutarak Bertold Brecht'in Ninni'siyle başladı.

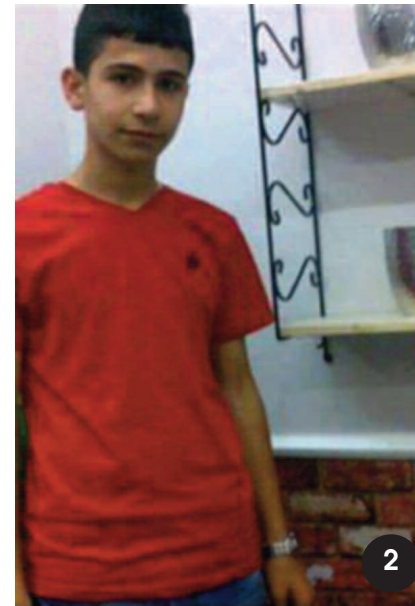
"Kadın Olmak En Önde Olup Göğsünü Siper Etmektir"

Bir Çocuk Ve Bir Ölüm

Bir çocuğumuz daha katledildi dün akşam... Bir yıl önce Berkin Elvan'ın başından vurularak komaya sokulduğu gün, yine 15 yaşındaki İbrahim Aras'ın kafası parçalandı...

Sözcükler kifayetsiz... Nasıl bir cümle kurulur yaşananları anlatmaya... 4 yıl önce 12 yaşında bir kız çocuğunun vücut parçalarının annesi tarafından eteklerine toplandığına tanık olmuştuk, bugün 15'inde bir çocuğun parçalarını kaldırma serilmiş görüyoruz fotoğraf karelerinde... Artık "İbrahim Aras" denince aklımıza, kaldırmadaki o kare gelecek... koşan, gülen, oynayan bir çocuk değil, kaldırmadaki parçalar...

İki Bakış

C.Dağlı

2

Mezhep Çatışmasını Önlemek İçin

Taylan Işık

4

Acı Bir Yıldönümü

Umut Çakır

5

Genç İşçiler Öne

Umut Güneş

7

Ayaklanmanın Birinci Yılında

Özgür Güven

10

Editör

Korkunun Gölgesinde Egemen Olmak!

Devlet ve hükümetin baskı ve terör politikasını Haziran Halk Ayaklanması'nın yıldönümünde eylemlere katılımı engellemek için "açıklama" yapan RT Erdoğan tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Hükümetin başı, "açıklama" adı altında devrimin toplumsal güçlerini tehdit ederken "gerekli emirler verilmiştir gereken neyse A'dan-Z'ye uygulanacak" demişti. Bu tehdidin arkasından Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un katli gerçekleşti.

Tehdit ilk değildi. Aynı adam iki yıl öncesinde de Kürt halkını tehdit ederken "Kadın, yaşlı çocuk demeden gereken neyse yapılacak" demişti; arkasından 34 Kürt'ün katledildiği Roboski katliamı gelmişti.

3

İKİ BAKIŞ

BAŞYAZI

C.DAĞLI

Günlük ve önemsiz işlerle uğraşanlar, küçük amaçları kendine amaç edinilenler, Leninist Parti'nin büyük amaçlar için dövüşmesine, her zaman, "gerçeklerden kopuk olmak", ya da, "kendi gücüne bakmadan önüne büyük hedefler koymak" vb. sözlerle eleştirmeye kalkmışlardır. Bu farklılık, bakış açılarından ileri geliyor: devrimci bakış açısı ile, oportünist bakış açısı.

Bizi, her önemli olayda, devrim beklentisi içinde olmakla eleştirenler, gerçek anlamda devrimci bakış açısına sahip olmayanlardır. Üstelik bize bunu söyleyenlerin bazıları, öteden beri bu topraklarda ya da aynı durumda ki ülkelerde bir devrimci durumundan söz edenlerdir. Onlar, bir çok kavramı, bilimsizce ve ezbere kullanıyorlar. Devrimci durum kavramını da öylesine, bilimsizce kullanıyorlar. Oysa ki toplumun gerçek nesnellığı başka bir şey söylüyor. Devrimci durum nesnel bir durumdur. Devrimci durum koşullarında, devrim kuvvetli bir olasılık durumuna gelir. Gelişmeler edilgen bir evrim biçiminde değil, sıçramalı, patlamalı bir seyir izler. Her an, ani ve büyük olaylar patlak verebilir. Bu şartlarda en küçük bir olay bir ayaklanmaya, bir devrime dönüşebilir. Küçük bir kıvılcımın koca bir bokzır tutuşturabileceği koşullar bu koşullardır. Çünkü çelişkiler çok keskin ve çatışmalar çok yoğunur.

Bu koşulların olduğu bir yerde bir devrim beklentisinde olmaya gerek yoktur. Zira devrim, her olayda, her eylemde, her çatışmada gelişim gösterir ve büyür. Bırakalım olaylara devrimci bir bakışla bakmayı, böyleleri Gezi gibi büyük bir ayaklanma sırasında bile en ufak bir heyecan duymazlar. Ufukları burjuva diktatörlüğü ve burjuva toplumun gerisinde kalanlar, olaylara devrimin zafere ulaşması bakış açısı ile bakamazlar.

Devrimin bizden çok uzak olduğunu söyleyenler, ne nesnenin toplumsal koşullarını derinlikli olarak kavramışlardır, ne de öznenin durumunu.

Türkiye ve Kürdistan'da neredeyse yarım yüzyıldır devrimci bir mücadele sürüyor. On yıllarca devrimci bir mücadele içinde olmanın, uzun soluklu bir savaşı gerektirdiği kendiliğinden anlaşılır. Bu nedenle uzun süren bir kavgayı yürüten son derece özverili ve enerjik bir devrimci sınıf ve devrimci halk var. Büyük mücadelesi ve devrimci niteliğiyle dünyanın en ileri halkları arasında yer almıştır. Bu toprakların halkları öyle kolay kolay bu noktaya gelmediler. Dünyanın en baskıcı, en saldırgan, en şoven, en katliamcı burjuva egemenliklerinden birine karşı, aralıksız bir devrimci kavgaya vererek geldiler bu ileri noktaya.

Bizim oportünist ve reformist çevreler, devrimin, bu devrimci halk kitlelerinden uzak olduğunu düşünüyorlar.

Buradaki ezilen ve sömürülen kitleler, pratikleriyle devrimi gerçekleştirecek bir konumda olduklarını yeterince kanıtlamıştır. Sürekli burjuvaziye ve faşist devlete kafa tutan halklar, bu topraklardaki halklardır. Ekonomik ve politik gücü elinde bulunduranları, doğrudan eylemleriyle yönetemez duruma getiren bu halklardır. Halk kitleleri devrimciliğini pratikliğiyle, eylemleriyle, isyanlarıyla kanıtladı. Devrim bu insanları uzağında değildir.

Kitlelerin devrimci kavgası nesnel devrimci ortamdan bağımsız olarak görülemez. Tüm dünyanın dikkatini çeken devrimci mücadelenin temelinde, son derece keskin toplumsal çelişkiler var. Emek-sermaye ilişkisi ve diğer toplumsal çelişkilerin bir araya gelmesi, buraları dünyada birçok ülkeye göre, devrime en yakın yerler haline getirdi.

Subjektivist bir yaklaşımla, devrimi nesnel koşullardan kopararak ele alanlar, devrim sorununa hiçbir zaman somut biçimde yaklaşamazlar. Devrim, kendisini oluşturan ve kendisinden önce doğan koşullar tarafından gündeme getirilir. Maddi koşullar, nesnel gerçekliğe dayanmıyorsa, düşüncelerin tasarımıyla dayanıyor demektir. Devrimi güncelleştiren, devrimin nesnel ve öznel koşullarının bir araya gelmesidir. Kitlelerin devrimci kavgasını doğru anlamak için, öncelikle, bu kavganın verildiği koşulları doğru olarak anlamamız gerekiyor.

Devrim hakkında biraz olsun isabetli bir şeyler söylemek istiyorsanız, yalnızca içerdeki objektif gelişmeleri göz önünde tutmak yeterli değildir. Hatta bu, çok eksik bir değerlendirme olur. Dünyada ki güncel objektif politik duruma da bakmak gerekiyor.

Kapitalist dünya, hem altı yıldır süren bozuk ekonomik bunalım ve hem son yirmi yıldır, burjuva dünyayı altüst eden devrimci kitle hareketlerinin etkisiyle derin bir bunalım, büyük bir çöküş içinde. Tüm bu olgular, dünyada ki objektif politik koşullar, devrim için uygun bir zemin yaratmıştır.

Devrimi yapacak kitlelerden söz ederken, devrimci öznenin bilincinin sürekli gelişim gösterdiği daima göz önünde tutulmalıdır. Mücadele boyunca edinilen teorik, pratik birikim, devrimci enerji ve sanatsal gelişme, edebiyat alanında gösterilen zengin gelişme, emekçilerin bilincinde sürekli yetkinleşme getirmiştir.

Halk kitlelerinin bilgi, bilinç, entelektüel düzeyine ve gücüne güven duyulmalı. Zihinsel, eğitimsel alanda ki gelişme devrimci mücadeleyi kesin etkiler ve onu ileriye taşır.

Devrimci mücadeleden konuşulduğunda, hep aynı düzeyde ki mücadeleden değil, sürekli bir gelişme içinde olan mücadeleden bahsetmiş oluruz. Dolayısıyla 40 yıl önceki mücadele düzeyinden her yönden farklı ve daha ileri bir yerdedir. Bu karşılaştırma, devrimi başarmada hangi noktaya geldiğimizi anlatmaya yeter.

Özetle, kitlelerinin devrimci hareketi devrimi utkuya ulaştırarak bir güç durumuna gelmiştir.

"Kadın Olmak En Önde Olup Göğsünü Siper Etmektir"

Emekçi Kadınlar (EKA) Lice'de kalekol yapımını protesto eden Kürt halkına devletin saldırısı ve katliamını protesto eden bir basın açıklaması düzenledi. 11 Haziran akşamı saat 19.00'da Galatasaray Meydanı'nda "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak - EKA" pankartı açılarak yapılan eylemde devletin katliamlarını protesto eden dövizler taşındı.

Emekçi Kadınlar basın açıklamasına bendirlerle ritim tutarak Bertold Brecht'in Ninni'siyle başladı.

"12 yaşında koyunları olatırken anama söylediğim son sözüm, 'makarna pişir de dönünce yiyeyim' oldu. Tanıdınız değil mi ben Ceylan... 5 yıl önce Diyarbakır Lice'de karakoldan atılan havan mermisiyle vuruldum. Eterim parça parça oldu. Anam, kurda kuşa kalmasın diye beni eteğine topladı. Siz bilir misiniz? Kürdistan da hayat kurşunlar, havan topları arasındadır. Hayaller özgürlüğe yol alır. Umutlar başkadır. Kısacası Kürdistan da çocuk olmak Uğur Kaymaz gibi ölümü göze almaktır" diyerek başlanan açıklamada kadın olmanın, her gün, ölen kızlara, oğullara ağıt yakmak, kurşunlar altında onların bedenlerine sahip çıkmak, karakollarda tecavüze, işkenceye direnmek anlamına geldiğini belirtilerek "Kadın olmak en önde olup göğsünü siper etmektir" denildi.

Emekçi Kadınlar eylem boyunca "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Vardık Varız Varolacağız", "Disa Disa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan" sloganları attı.

Ceylan'ın gözlemlerinden Türkiye ve Kürdistan sokaklarında süren mücadeleyi ve Gezi ayaklanmasında, Lice'de kalekol yapımında yaşamlarını yitirenleri, tüm bu mücadele sırasında faşist devletin polisine karşı evlatlarına siper olan, yaşam zinciri kuran anaları, Soma'da ölüme terk edilen maden işçilerini ve sokakları, meydanları işgal eden insanları anlatan Emekçi Kadınlar,

Lice'de kalekol inşa eden devletin Ramazan Baran'ı katlederken analara ve çocuklara saldırdığını, Kürt halkının dillerinden ve özgürlük özlemlerinden dolayı katledildiğini anlattı.

Türkiye'de ayaklanmanın rüzgarı dağılmadan barış söylemleriyle Kürdistan'da Lice'de katliam yapıldığını, teröre başvurulduğunu söyleyen EKA, devlet terörünün ayaklanma noktasına gelen emekçi sınıfları ve ezilen halkları durduramayacağını belirtti.

"Devrimin havasını soluyan halkları hiçbir kuvvet amacına ulaştırmaktan engelleyemez" diyen Emekçi Kadınlar, Kürt halkının yanında, faşist devletin karşısında sokaklarda birleşme zamanının geldiğini belirterek "Düşmanımız faşist devlet ve bu kapitalist düzendir. Kürt, Arap ve tüm diğer halklar sokaklara ve mücadeleye birliğini oluşturmaya!" diyerek açıklamayı bitirdiler.

Eylem, açıklamanın ardından Nazım Hikmet'in "Güzel Günler Göreceğiz Çocuklar" şiiri ve sloganlarla bitirildi.

İzmir'de Lice Katliamı Protestosu

9 Haziran günü yapılması planlanan Lice katliamı protesto eylemi, yoğun sağanak yağış nedeniyle ertelenmişti.

10 Haziran akşamı saat 18.00'de HDP'nin çağrısıyla Basmane Meydanı'nda toplanan yaklaşık 200 kişi yağın yağmur altında bir açıklama gerçekleştirdiler. Basın açıklaması sırasında sık sık sloganlar yükseldi.

Eyleme okurlarımız ile birlikte çeşitli siyasi parti ve devrimci çevreler tarafından destek verildi. Okunan açıklamanın ardından eylem bitirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

Narlidere 2.İnönü Mahallesi
Lice için Ayakta

11 Haziran Çarşamba günü akşam saatlerinde YDG-H tarafından Narlıdere 2. İnönü Meydanı'nda Lice için bir eylem gerçekleştirildi. Meydan güzergâhından geçen Belediye otobüsü ve polis aracı molotof ve havai fişeklerle ateşe verildi.

Eylemin başlaması ile birlikte Leninistler de eyleme destek için eylem alanına geldi. Eylem alanına yakın bir alanda olan Çamlık ormanında konumlanan polise kitle havai fişekler ve molotoflarla saldırdı.

Eylem boyunca sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Biji Berxwedana Lice", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "PKK Halktır Halk Burada" sloganları atıldı.

Eylem saat 00.00'da polislin çekilmesi ve gerilla marşının okunmasıyla son buldu. Eylemin bitmesi ile birlikte eylem alanına daha önce gelmeyen Toma ve polisler geldi. Eylemcilerin kurdukları barikatları dağıtarak eylem alanında kısa bir süre beklediler.

Mücadele Birliği / İzmir

Kürt Halkıyla Dayanışmaya, Sokaklara!

Lice'den katliam haberleri geliyor! Ölümlerini bekleyen halka saldırdığı haberleri geliyor! Ve Katliamı duyar duymaz sokağa çıkanların haberleri geliyor!

Faşist devlet Kürt halkının uzun süredir sürdürdüğü yol kapatma eylemlerine bugün saldırdı ve bir katliamı göze aldı, katliamı gerçekleştirerek gösterdi. Sorun son derece açık. Faşist devlet Kürt halkının zincirlerini büyütmek, onu katliamlarla yola getirmek istiyor. Fakat gerek yigit Kürt gençliği gerekse de omuzlarda taşınan ölümsüzleşen savaşçılar gösteriyor ki; kavgaya yaşam ve ölüm arasında. Ve bu sürecin sonunda elbette kazanan bu dünyanın ezilenleri, sömürülenleri ve yok sayılanları olacak.

Şimdi Kürt halkının yanında, faşist devletin karşısında sokaklarda birleşme zamanı! Zaman desteklerin yazılarla, açıklamalarla yapıldığı zaman değil. O dönemleri çoktan geride bıraktık. Şimdi gerçek dayanışmanın ve mücadele birliğinin oluşturulma zamanı!

Düşmanımız ortak! Düşmanımız faşist devlet ve bu kapitalist düzendir. Kürt, Türk, Arap ve tüm diğer halklar sokaklara ve mücadeleye birliğini oluşturmaya!

**KÜRDİSTAN'DA TEK ÇÖZÜM YA DEVRİM YA ÖLÜM!
KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!**

Mücadele Birliği Platformu

Gezi'den Lice'ye
Katleden Devlettir!

Gezi Ayaklanması'nın yıldönümündeki olaylar daha sürüyor, Lice'de geçen yıldan beri devam eden kalekol yapımına karşı eylemler de durulmamıştı. 7 Haziran'da çatışmaların şiddetlenmesi üzerine devletin Kürt halkına gerçek mermilerle saldırmaması sonucunda iki kişi yaşamını yitirdi. Bu haberin duyulması üzerine Türkiye ve Kürdistan'da her yer savaş alanına döndü.

Antakya Dayanışması'nın yaptığı basın açıklaması çağrısıyla 8 Haziran saat 20.00'de Uğur Mumcu Bulvarı'nda bir araya gelen kitle "Gezi'den Lice'ye Katleden Devlettir / Antakya Dayanışması" imzalı pankart arkasında Ahmet Atakan sokağına doğru yürüdü. Yürüyüş boyunca "Gezi'den Lice'ye Mücadeleye Devam", "Lice'nin Hesabı Sorulacak", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Ahmet Atakan sokağına gelindiğinde "Lice Faşizme Mezar Olacak / Mücadele Birliği" pankartı açıldı. Burada yapılan

basın açıklamasında "Gezi'den Lice'ye Medeni'ye sahip çıkanlar Soma'da katledilen maden işçisi kardeşlerimize sahip çıkanlar şimdi Lice'de katledilen kardeşlerimiz için de sokaklarda olacaktır. Katil devlet hesap verecek" denildi.

Basın açıklamasından sonra ertesi gün Eğitim-Sen önünden başlayacak eylem ve basın açıklaması için çağrı yapıldıktan sonra eylem sona erdi.

9 Haziran günü de saat 18.30'da Eğitim-Sen önünde toplanan kitle Saray Caddesi güzergâhından Ulus Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşü geçti.

Eylem süresince atılan Kürtçe sloganların yanı sıra "Katil Devlet Hesap Verecek", "Lice Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Gezi'den Lice'ye Direniş Sürüyor" sloganları atıldı. Yoğun polis ablukası altında geçen yürüyüş olaysız bir şekilde Ulus Meydanı'nda sonlandırıldı.

Burada katledilenler anısına yapılan saygı duruşundan sonra basın açıklaması okundu ve eylem sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği / Antakya

Lice'de Halk Tarandı, Ekinler Ateşe Verildi

Lice'de karakol-kalekol ve asker tarafından yapılan katliamları protesto eden halk, 10 Haziran günü Hani-Lice Karayolunu Serde köyü mevkiinde trafiğe kapattı.

Gençler burada yol kontrolü yapmaya başladıklarında, askerler gerçek mermi ve gaz bombalarıyla saldırıya geçti. Gençler de bu saldırıya havai fişek ve taşlarla karşılık verdi. Uzun süre devam eden çatışmada ölen ya da yaralanan olmadı. Ancak askerler, köylülerin bölgedeki ekinlerini ateşe verdi.

Yangının yayılmasından sonra askerler bölgeden çekilirken, halkta kendi imkanlarıyla yangını söndürmeye çalıştı. Yangın, ancak itfaiye ekiplerinin gelmesinden sonra kontrol altına alınabildi.

EDITÖR

Korkunun Gölgesinde
Egemen Olmak!

(Başlangıcı 1. Sayfada)

Geçtiğimiz günlerde Lice'de askerlerin yaptığı katliam ise "B ve C planlarımızı uygularız" tehdidinden sonra geldi.

Bu kısa özet, tekelci sermayenin sınıf egemenliğinin tehdit, devlet terörü, katliam ve baskı yöntemleriyle ayakta tutulduğunun; tekelci sermayenin başka egemenlik aracı kalmadığını net biçimde ortaya koyuyor. Bu özet tabloyu, kimilerinin yaptığı gibi, devlet ve hükümeti "sağduyuya" davet etmek ya da ondan "adalet beklemek" gibi naif niyet ve amaçlarla yapıyor değiliz. Bu, bizim değil, bugüne kadar olduğu gibi, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin işidir.

Buradaki amacımız, sermaye sınıfının, egemenliğini korumak için hangi yöntemlere sarıldığını ve

neden sarıldığını ortaya koymaktır.

Egemen bir sınıf, egemenlik yöntemlerinde bir biçimden diğerine, bir sözde ödünler yönteminden baskı ve zor biçimlerine ya da tersi duruma keyfi nedenlerle değil, kendi egemenliğinin koşulları nedeniyle geçer.

Tekelci sermaye sınıfı, ifadesini bir Kasımpaşa-lı'da bulan tehdit, devlet terörü ve baskı biçimlerine başvuruyorsa ve egemenliğini ayakta tutmanın başlıca araçları olarak bunları kullanıyorsa bunu bütün ruhunu ve dünyasını saran ayaklanma ve devrim korusundan yapıyor.

Dolayısıyla, önce şunun altını çizelim: Yetenek, bilgi, kültür, zeka vb. bakımlardan vasatın altını işaret eden bir adamı bir sınıfın tüm politikasının kaynağı ve nedeni olarak görmek, ona hiç de hak etmediği bir gücü vehmetmek anlamına gelir ki, Kasımpaşalı'nın bunlarla uzaktan yakından alakası yok.

Onun tek özelliği, saydığımız özellikler bakımından sermaye sınıfının baskı ve terör politikasına biçilmiş kaftan olmasıdır. Devrim korkusunun bütün bir egemen sınıfı sardığı koşullarda sermaye sınıfı,

kendi adına hükmedecek üstün vasıflı kadrolara değil, tam tersine, vasatın altında kalan insanlara ihtiyaç duyar. Devrimden korkan Fransız burjuvazisinin 19. yüzyılda, Marx'ın "vasat bir alçak" dediği, Louis Bonaparte'a ihtiyaç duyması gibi.

Sermaye sınıfının ayaklanma ve devrim korkusu yersiz mi? Kendisinde üstün vasıflar olduğuna toplumu inandırmaya çalışan RT Erdoğan'ın Soma'da emekçilerin linç girişiminden bir markete sığınarak kurtulması, Türkiye'de bir "ilk"tir.

Aynı yere A.Gül'ün ancak görülmemiş önlemler sonrası gitmeye cesaret edebilmesi, Türkiye'de bir "ilk"tir. Aynı kişinin, bir yerden bir yere giderken işçilerin tepkisinden korktuğu için yolunu değiştirmek zorunda kalması, Türkiye'de bir "ilk"tir.

Bu "ilk"ler, emekçi sınıfların ve ezilen halkların içinde buldukları ayaklanmacı ruh halinin dışı vurununun sonuçlarıdır. Egemen sınıfın en üst düzeydeki kadroları işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların doğrudan tehdidi altında olduklarını görüyorlar.

Lice katliamından sonra A.Gül, RT Erdoğan ya da bu düzeyde bir kişinin Amed ya da başka bir Kür-

distan ilinin sokaklarında dolaşabileceklerini kim iddia edebilir?

Ayakanma havası giderek iki ülkenin halklarını, devrimin tüm toplumsal güçlerini sarmaya devam ediyor. Dün İstanbul'daki ayaklanma havası dağılmadan bugün bu hava tüm Kürdistan'ı etkisi altına almış durumda.

Bu havayı dağıtmak için tekelci sermaye sınıfı adına hükümet ve devletin bulabildiği tek yöntem Kasımpaşalı'nın "gereken neyse yapılacak" tehditkar sözleriyle ifade ettiği devlet terörü ve diğer baskı yöntemleridir.

Bu çare mi? Devlet terörü ayaklanma noktasına gelen emekçi sınıfları ve ezilen halkları durdurabilseydi şimdiye kadar dünya tarihinde bir tek devrim bile gerçekleşmemiş olurdu.

Bunun çare olmadığı; ama devlet terörünün, baskının, zorbalığın ayaklanma kıvamına gelmiş toplumsal orduların hareketini hızlandırdığı tarihte çok görülmüştür.

Lice'de Kalekollar ve Yol Kesme

Lice halkı, bölgelerine kurulacak olan kalekollara karşı savaşıyor. Bir yıl önce başlayan meselelere karşı yapılan protestolarda, Medeni Yıldırım katledilmişti. Bahar aylarıyla birlikte yeniden gündeme gelen kalekollar için Lice halkı, 24 Mayıs'tan bu yana yol kapatıyor, hendekler kazıyor, yol kenarına kurdukları çadırlarda nöbet tutuyor ve yol kontrolleri yapıyor.

Lice-Amed karayolunun kapatılması ile başlayan eylemlere destek vermek için Kürdistan'ın pek çok yerinde yol kesme eylemleri yapıldı. 2 Haziran günü Bingöl'ün Karhova ilçesinde Muş-Erzurum karayolu trafiğe kapatıldı. Yolu kapatan halka 4 Haziran günü polis ve jandarma saldırdı. Aynı gün Amed-Lice yolunu Cellik mezrasında kapatan halka da askerler saldırıya geçti, halk kendini savundu.

Burjuva basın ve ulusalcı faşist kesimler her yerde "Lice'de devlet nerede" diye savaş çığırkanlığı yaparken, devlet Lice'de yüzünü gösterdi.

7 Haziran günü akşamüzeri halk, jandarma ve özel timler tarafından tarandı. Cellik bölgesinde yol kapatan kitleye destek olmak için Yukarı Çalbükü Köyü yakınlarında yol kapatan halka asker tarafından çapraz ateş açıldı. Bu saldırıda Ramazan Baran ve Baki Akdemir göğüslerine gelen kurşunla hayatını kaybetti.

Saldırı ile aynı saatlerde gündendir süren direnişin merkezi olan Cellik bölgesindeki halka da askerler saldırdı; 4 kişi yaralandı.

Saldırı yerinde hayatını kaybeden Hacı Baki Akdemir'in cenazesi ise gece saat 01.00 sıralarında Lice Devlet Hasta-

nesi morguna getirildi; vücuduna isabet eden 2 kurşun sonucu yaşamını yitirdiği görüldü.

Saldırı üzerine Amed Halk İnişiyatifi bir açıklama yaparak, tüm Kürtleri serhıldana çağırıyor. Halk inisiyatifi, "Öldürmekle, tehditlerle özgürlük davasından yılmayacağını görkemli direniş tarihiyle ispatlanmış olan halkımız AKP savaş hükümetine de gereken dersi verecek ve savaş politikalarının kime kaybetireceğini gösterecektir. Bu temelde tüm halkımızı Mesken ile başlayan ve Lice de devrim kıvılcımına dönüşen bu kahramanca direniş sahiplenmeye ve buldukları her yerde serhıldanı büyütmeye çağırıyoruz" dedi.

26 yaşındaki Dicle Üniversitesi öğrencisi olduğu öğrenilen Ramazan Baran'ın cenazesi, Dicle Üniversitesi Hastanesi morgundan 7 Haziran gecesi alınarak yüzlerce kişi eşliğinde Fiskaya Mahallesi'ne götürüldü. Cenazeyi ta-

şıyan kitle yol boyu "HPG Cepheye Mısillemeye", "Şer Şer Şer Em Aşiti Naxazın" ve "Şehid Namirin" sloganları attı.

Cenazede saygı duruşunda bulunulup "Çerxa şoreşe" marşı okundu. "Kî Zava, Kî Zava Ramazan Zava" ve "Şehid Namirin" sloganları atıldı.

Baran'ın naaşının toprağa verilmesinin ardından yüzlerce kişi Sento Caddesinin doğru yürüyüşüne geçti, burada yolu kapatan gençler ile polis arasında çatışma çıktı.

Bağlar Dörtöl mevkinde yürüyüşe geçen gençlere gaz bombası ve tazyikli su ile saldırması üzerine çıkan çatışma uzun süre devam etti.

Cenazelerin toprağa verilmesinin ardından yeni bir saldırı haberi daha geldi. Lice'ye bağlı Kayacık köy yolunu trafiğe kapatan bir grup gencin üzerine yine gerçek mermilerle ateş açıldı.

Açılan ateşte şans eseri ölen ya da yaralanan olmadı.

Soma'nın Hesabı Sorulacak!

16 Haziran günü Soma'da 15-16 Haziran'ın yıldönümü nedeniyle bir yürüyüş gerçekleştirildi. DİSK'in öncülüğünde yapılan yürüyüş DİSK binasından başladı ve Madenci Anıtına gelindi.

Madenci Anıtı'nda katledilen madenciler için saygı duruşu yapıldı ve kaymakamlığa yürüdü. Kaymakamlık önünde bir basın açıklaması yapıldı. Kani Beko burada yaptığı açıklamada "15-16 Haziran 1970 işçi sınıfının yumruğunu masaya vurup 'Artık yeter' dediği gündür. Bugün tarihimize sahip çıkarak geleceğimize, çocuklarımıza güvenmeli çalışacakları ve insanca yaşayacakları bir ülke bırakma günüdür. Gün işçi sınıfının yeniden masaya yumruğunu vurma günüdür." dedi. Basın açıklaması, sloganlarla sona erdi.

Bizler de İzmir'den Mücadele Birliği okurları olarak eyleme katıldık. İstanbul'dan gelmiş olan işçi ve emekçiler, madencilerin mezarlığına ziyaret etti. Eylemde sık sık "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Soma'nın Katili Sermaye Devleti", "Somanın Hesabı Sorulacak", "Soma İşçisi Onurumuzdur" sloganlarını attık.

Eylem boyunca Devrimci İşçi Komiteleri imzalı flamlarımız Somalı madenciler tarafından yoğun ilgi ile karşılandı. Tüm ikna çabalarımıza rağmen bayraklarımızı evlerine götürülen işçiler, evlerinin balkonlarına asacaklarını söylediler.

Soma'nın Hesabı Sorulacak!
Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Mücadele Birliği / İzmir

Katliam Protesto Edildi

Lice'deki katliam için 7 Haziran günü gece boyu protestolar yapıldı. İstanbul'da başta Gazi mahallesi olmak üzere birçok yerde eylemler vardı. HDK Beşiktaş Meclisi'nin çağırısı ile Beşiktaşlılar Kartal Meydanı'nda bir araya geldi. "Lice Yalnız Değildir", "Direniş Lice Beşiktaş Seninle", sloganları atıldı, Lice halkına dayanışma mesajı gönderildi. Kadıköy'de ise HDK Gençlik Meclisi üyesi onlarca genç, Kadıköy Boğa Heykeli'nde bir araya geldi. "Lice'de Katliam Var" dövizleri taşıyan gençler, "Her Yer Direniş Her Yer Lice", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı. Bahariye Caddesi'ni bir süre trafiğe kapatan gençler, Bahariye Caddesi'nde yaptıkları yürüyüşün ardından Boğa heykeli önünde oturma eylemi düzenledi.

Lice'den asker saldırısının hemen ardından Gazi mahallesinde sokaklara dökülerek yürüyüşe başlayan gençlerin eylemi ise polis saldırısına hedef oldu. Bağcılar Fevzi Çakmak Mahallesi Nevroz alanında bir araya gelen yüzlerce eylemci, "Lice Mesken İsyandır Direniş Selamdır" pankartı açarak Fatih Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Sık sık "Şehid Namirin", "Lice'ye Uzanan Eller Kırıl-sın" sloganları atan kitle Maslak Caddesi'ni trafiğe kapattı. Bunun üzerine polis kitleye gaz bombalarıyla saldırırken, kitle de ses bombası ve havai fişeklerle karşılık verdi.

Okmeydanı'nda ise katliamı protesto eden gençler yürüyüş yaparak Şark Kahvesi önündeki caddeyi trafiğe kapattı. Bir belediye otobüsünü Molotof kokteyliyle ateşe veren gençlerin eylemi devam ederken, polis saldırısına gençler Molotof kokteyliyle karşılık verdi. Gençlerin, polis mahalleye girmesini engellediği bildirildi.

Siirt Belediyesi tarafından 7-8 Haziran günlerinde Herkol dağı eteklerinde düzenlenecek olan Herkol Çemê Karê Barış Festivali,

Lice'de yaşanan katliam nedeniyle direniş eylemine dönüştürüldü.

Lice'de 2 kişinin Türk askerlerince katledilmesi 8 Haziran'da da Hakkari, Batman, Mersin ve Amed'in Silvan ve Bismil ilçelerinde protesto edildi. Batman'da gerçekleştirilen yürüyüşte katliama öfke yağdırıldı.

Halk Savunma Merkezi Karargah Komutanlığı, Lice'de halka saldıran Türk asker-

lerine yönelik gerillalar tarafından misilleme eyleminin gerçekleştirildiğini duyurdu. Türk ordusunun 2 Skorsky helikopterle ölü ve yaralıları aramak üzere uzaklaştığını belirten komutanlık, "Hiçbir saldırı cevapsız kalmayacaktır" dedi.

Hakkari'de gece geç saatlere kadar Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) üyeleri Biçer, Keklikpınar, Halife Derviş mahalleleri başta olmak üzere birçok noktada yollara barikatlar kurdu.

Hakkari çevreyolunu trafiğe kapatan gençler sık sık, "Lice halkı yalnız değildir" sloganı atarken, olay yerine gelen TOMA ve akrep tipi zırhlı araçlarla gelen polisler, gaz bombası ve plastik mermi ile saldırdı.

Saldırıya gençler taş, molotofkokteyli ve havai fişekler ile karşılık verdi. Olaylar geç saatlere kadar sürerken, polislerin evlere rastgele gaz bombası atması dikkat çekti.

İbrahim Aras
İzmir'de Anıldı

Adana'da polis tarafından Lice protestoları sırasında katledilen İbrahim Aras, İzmir'de yapılan protesto yürüyüşü ve basın açıklamasıyla anıldı.

İzmir Emek ve Demokrasi- HDP ve HDK bileşenleri tarafından 16 Haziran günü saat 18.30'da Sevinç Pastanesi önünden başlayan yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı. Kıbrıs Şehitleri Caddesinden, Alsancak İşkesi önüne kadar yürüyen kitle devletin katliamlarına yönelik sloganlar haykırdı. Alsancak İşkesi önüne gelindiğinde basın açıklamaları

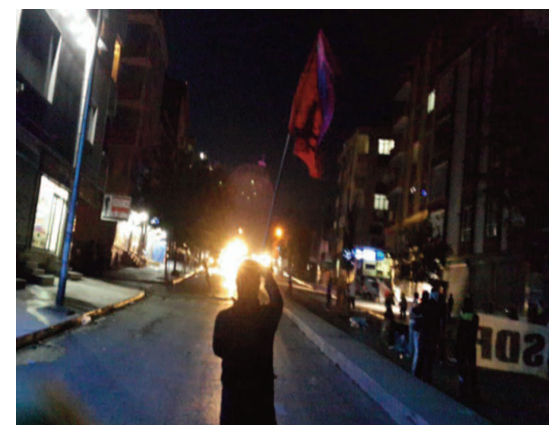
okundu.

Mücadele Birliği okurlarının da kitlesel olarak katıldığı eylem, basın açıklamasının ardından dağıldı.

Mücadele Birliği İzmir

Gazi'de İbrahim Aras'ı Anarken

HDK-HDP, Adana'da katledilen İbrahim Aras'ı anmak için Gazi Mahallesi'nde bir yürüyüş ve eylem düzenledi.

Saat 20.00'de Eski Karakol'da toplanılan eylem ve yürüyüşe polis tola ve akreplerle kitleyi dağıtmak istedi.

Gazi'nin sokaklarına yayılan eylemde tomanın siktığı tazyikli suya maruz kalan herkesin vücudunda yanmalar ve kızarıklıklar oluştu.

Çatışmalar Mücadele Birliği, YDG-H, ESP ve SDP tarafından ara sokaklarda geç saatlere kadar sürdürüldü.

Taylan Işık

Mezhep Çatışmasını Önlemek için

Devlet ve hükümetin, kısıpacası, dinci faşist iktidarın düzeni bir devrimden korumak için son çare olarak mezhep çatışmasına umut bağladığına uzun süre önce işaret etmiştik.

O zaman bu politikanın belli belirsiz ipuçları, şurada burada ortaya çıkıyordu. Son haftalarda dinci faşist iktidarın bu politikasının elle tutulur somut bir olguya dönüştüğünü gösteren örnekler ortaya çıkmaya başladı.

Örneklerden biri Gaziantep'ten. Bu şehirde ilk defa birileri cenaze töreni için Cemevinde toplanmış Aleviler üzerine ateş açtı. İkinci örnek ise İstanbul'un Bağcılar ilçesinden. Burada da ilk defa dinci faşist grupların gösteri yapan kitleye karşı kullanılmaya başlandığının resmi ortaya çıktı.

Hükümetin ve özel olarak RT Erdoğan'ın Alevilere ve diğer inançlardan ulusal topluluk halklarına karşı kullandığı aşığılayıcı üslup ve ifadeleri ise yazmaya gerek görmüyoruz.

Ancak yukarıda andığımız iki örnek hükümetin mezhep çatışmasını kışkırtan politikasının artık pratik bir hal almaya başladığını göstermeyecek bir açıklıkla ortaya koyuyor.

Kediye kedi demekten, gerçeklerin gözünün taa içine bakmaktan korkulmamalıdır. Korkunun kimseye yararı olmaz. Dinci faşist iktidar, dinci faşist grupları, İŞİD, El Nusra gibi cinayet şebekelerini başta Aleviler olmak üzere farklı inançlara mensup topluluklar üzerine salacak. Bütün olgular buna işaret ediyor.

Başta Hatay, Gaziantep, Adana ve Mersin olmak üzere, bütün Türkiye ve Kürdistan bu kanlı planın sahnesi olmaya aday. İstanbul sokaklarında sürü halinde dolaşan ithal malı dinci faşist cinayet şebekeleri bu kanlı plan için el altında tutuluyorlar.

Dinci faşist iktidarın mezhep çatışması yaratma politikası Türkiye ile sınırlı değil. Suriye ve Irak'ta da aynı politikanın baş aktörü olduğuna biliyoruz. Suriye'de dinci faşist katil şebekelerine yardım/yataklık'ın çok ötesine geçen, bizzat yöneticilik yaptığını dünya biliyor.

Irak'ta ise, Iyyad Allevi, Tarık Haşimi ve Usame Nuceyfi denen dinci/mezhepçi figürlerle işbirliği içinde Irak halkını mezhep çatışmasına sürüklemeye çalışıyor. Bu politikanın son meyvesi, İŞİD denen katil sürüsü çetelerin Musul'dan başlayarak Irak'ın içlerine doğru ilerlemesi oldu.

Burada birbirleriyle bağlantılı iki tespit yaparak ilerleyebiliriz. Birincisi, demek ki, toplumlara, ezilen ve sömürülen halkları mezhep çatışmasına sürükleyerek tüketme politikası, emperyalistlerin onay ve desteğini almış; muhtemelen de emperyalist merkezler tarafından oluşturulmuş, uluslararası bir politikadır.

İkincisi ve bunun devamı olarak, demek ki bu politikayı salt RT Erdoğan ve ekibine mal etmek onlara hiç bir zaman sahip olmadıkları bir güç ve yeteneği yüklemeye anlamına gelir. Elbette her politika için o politikaya uygun kadrolar seçilir. Bu anlamda, Taliban Gulbettin Hikmetyar'ın dizinin dibinde diz çöken RT Erdoğan, hepsi de Komünizmle Mücadele Derneği tedrisatından geçmiş Cemil Çiçek, A.Gül, RT Erdoğan, gözünde her daim iki damla gözyaşı ile dolaşan Bülent Arınç gibiler bu politika için biçilmiş kaftandılar.

Bu anlamda, CHP'li bir milletvekilinin, bu adamlara ilişkin kendisinden beklenmeyecek sözleri son derece açıklayıcıdır. Şöyle demişti: "Evvvelki gün Cumhurbaşkanlığı'nda toplanan yuvarlak masa etrafındaki kişilere bakersak, aslında İŞİD'in fiili karargahının da orada olduğunu görürüz." Başka söze gerek yok.

Ama burada kişilerin rolü uygulanan politika ile uygulayıcıların karakteri arasındaki uyumla sınırlıdır; o kadar.

Madem ki emperyalistlerin ve sermaye sınıfının bu kadrolara, devlete, hükümete uyguladığı mezhep çatışmacı politikasının ucunda Alevilerin, diğer inançlara mensup toplulukların payına katliam ve zulümden başka şey görünmüyor o zaman yapılması gerekenler de açık.

Zaman geçirmeden silahlanmak, dinci faşist sürülerin andığı dilden konuşmanın her türlü hazırlığı yapmak atılması gereken ilk adımlardır. Sokak savaşlarına hazırlanmak, bunun için halkın kolektif yaratıcı zekasını devreye sokmak son derece önemlidir. Haziran Halk Ayaklanması esnasında Antakya halkı, bu kolektif zekanın ne kadar önemli ve etkili olduğunu ortaya koydu.

Hazırlıklar savunmacı bir anlayışla değil saldırgan bir anlayışla ele alınmalıdır. Burjuva basının dinci faşist katil sürülerini oluşturamaya çalıştığı yıldırıcı imaja beş kuruluşluk değer vermeden, yıldırıcı devrimci terör karşısında bu sürülerin kaçacak delik aradığını bilerek hareket etmek gerekir. Devrimci hareketin tarihi, yıldırıcı devrimci terör karşısında dinci ve MHP'li faşist katillerin sokağa bile çıkmadıklarının örnek ve hikayeleriyle doludur.

Dikkat edilmesi, sürekli gözönünde bulundurulması gereken temel nokta, mücadelenin politik hedefidir.

Sorunun kaynağının sermaye sınıfı ve emperyalistler olduğunu göstermiş bulunuyoruz. Dolayısıyla, mücadelenin hedefi de, sorunun kaynağı yani sermaye sınıfı ve onun iktidarı olması gerekir. Bu sınıfsal hedef yerine mezhep çatışmasını körükleyecek, mücadeleyi bu alana çekecek her türlü hedef, söylem, propaganda ya da ajitasyon dinci faşistlerin tuzağına düşmek anlamına gelecektir.

Ezilen halkları mezhep çatışmasına sürükleyerek boğmak isteyen dinci faşistlerin kanlı planları, mücadeleyi sınıfsal temel çekerek ve her türlü inançtan halkları aynı hedef etrafında birleştirerek bozulabilir.

Bu hedef, "İŞİD'in fiili karargahı" neresi ise orasıdır.

Taksim Dayanışması Yargılanıyor

Gezi Ayaklanması yargılanmaya devam ediyor. Ayaklanmayı bastırarak için yüzlerce kişinin tutuklanarak yargılanmasının yanı sıra yüzlerce kişiye de davalar açıldı. Bunlardan biri de Taksim Dayanışması'ndan 26 kişinin yargılandığı "suç örgütü" davası. Taksim Dayanışması'nın duruşması, 12 Haziran günü Çağlayan adliyesinde görüldü. Duruşma 13 saat sürdü ve 21 Ekim'e ertelendi.

Sabah saat 09.00'dan itibaren Çağlayan Adliyesi önünde toplanan Taksim Dayanışması bileşenleri, bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Hangi man-

tık Taksim Dayanışmasını suç örgütü ilan etmiş hangi hukuk bu kararın altına imza atmıştır. Bu davada asıl yargılanacak olan AKP'dir Tayyip Erdoğan'dır." denildi.

Saatler 11.00'e gelirken hakim iddianamenin okunmasına geçti. "Marjinal ve terör örgütü mensubu" Gezicilerin halkı tahrik ve isyana teşvik ettiği söylenen iddianamede sloganlar suç unsuru olarak gösteriliyor. Deliller ise gaz maskeleri.

İddianamenin okunmasından sonra "sanıklar" savunmalarını yaptı. İddiaların tutarsızlık ve saçmalığına işaret eden savunmalar sırasında sık sık gülmeler yaşandı. Saat 22.00'ü geçerken sona eren duruşma, 21 Ekim'e ertelendi.

Mehmet Ayvalıtaş Anılıyor...

Gezi Ayaklanması'nda 2 Haziran akşamı 1 Mayıs Mahallesi'nde TEM otoyolunu kapatan kitle içerisinde bulunan 19 yaşındaki Mehmet Ayvalıtaş, otoyolda hızla gelen aracın çarpması sonucu yaşamını yitirmiş, sonucunu 17 yaşındaki Seyit Kartal da yaralanmıştı. Mehmet Ayvalıtaş, ölümsüzlüğe uğurlanışının birinci yılında Çekmeköy'deki mezarı başında anıldı.

2 Haziran 2014 sabahı Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi, yakınları, yoldaşları ve mahalle halkı Ataşehir Cemevi önünde toplandı. Halk önce Ayvalıtaş ailesinin evine, oradan Çankaya Mezarlığı'na yürüdü.

Mehmet Ayvalıtaş'ın yoldaşları mezarı başında "Mehmet'in Hesabını Halkın Adaleti Soracak - SODAP" pankartı açtı. Mezarlık girişinden itibaren "Mehmet Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atıldı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş, "Ben bir Mehmet kaybettim, acısı çok büyük ama benim binlerce Mehmet'im oldu" dedi. Mehmet'in acısına dayanamayan Fadime Ayvalıtaş'ı da kaybettiklerini söyleyen Ali Ayvalıtaş, yaşadıkları acıyı dile getirmek için yazdığı bir şiiri okudu.

SODAP adına yapılan konuşmada ise "Mehmet Ayvalıtaş genç bir işçi olarak 19 yaşında halkının özgürlük, adalet, barış ve devrim mücadelesinde gençliğin adanmışlığının simgesi olarak tarihe yazıldı" denildi. Anmada saygı duruşunda bulunularak ölümsüzleşenlerin isimleri anıldı.

Ardından HDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de kısa bir konuşma yaptı. Devletin uyguladığı şiddete değinen Tuncel, şiddet uygulayarak halkı susturabileceğini sandığını ama bugün Mehmet'in ve Gezi ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin binlerce yoldaşının "Artık Yeter" diyerek mücadeleyi sürdürdüğünü belirtti.

Ardından Pınar Aydınlardan da kısa bir konuşmayla Mehmet Ayvalıtaş'ın ve Gezi ayaklanmasında ölenlerin unutulmayacağı ve hesabının sorulacağı belirtildi. Mimarlar Odası'ndan Mücella Yapıcı da yaptığı konuşmada Gezi ayaklanması sırasında devletin şiddeti sonucunda yaşamını yitirenlerin mücadeleye yaşatılacağına belirterek "Unutursak kalbimiz kuruşun" diyerek sözlerini tamamladı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın mezarı başından sloganlarla ayrılan kitle Çekmeköy Yeni Mezarlık'ta bulunan Fadime Ayvalıtaş'ın mezarı başına "Fadime Ana Ölümsüzdür", "Mehmet Yoldaş Ölümsüzdür", "Fadime Ana Ölümsüzdür" sloganları atıldı. SODAP tarafından yapılan kısa bir konuşmayla Mehmet Ayvalıtaş'ın acısına dayanamayan Fadime Ayvalıtaş'ın katilinin de devlet olduğunu belirttiler. "Mehmet Yoldaşımızın ve Fadime Anamızın hesabını soracağız" denilerek Mehmet Ayvalıtaş'ın sürdürülen devrim mücadelesinde yaşatılacağı söylendi.

Mehmet Ayvalıtaş için saat 13.00'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi Cemevi'nde yemek verildi, 15.00'te de Mehmet Ayvalıtaş'ın ölümsüzleştiği yere yürüyüş yapıldı, öfke sloganları haykırıldı.

Göğü Fethedenlerin Türküsü

Göğü fethedenlerin türküsünü söylemek için Abdullah yoldaşımızı anmaya gittik...

Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz ve Berkin Elvan Gençlik Komitelerinin çağrısıyla başlayan çalışmalarını 3 Haziran'a kadar okullarda mahallelerde gençlerin, emekçilerin yoğun olduğu sokaklarda sürdürdük.

3 Haziran'da sabahın erken saatlerinde mezarlığı Gezi'de ölümsüzleşenlerin resmiyle süsleyen yoldaşlarımız, aynı zamanda sabah Armutlu Gündüz Caddesi'nde "Abdullah Cömert Ölümsüzdür/DÖB" yazılı Abdullah'ın resmi olan bir pankart astı. Bir yıl önce Haziran Ayaklanmasında ölümsüzleşen Abdullah Cömert'i anmak için 3 Haziran'da Abdullah'ın vurulduğu sokakta saat 17.00'de bir araya geldik. Burada sloganlar, yapılan ajitasyonlarla başlanan anma etkinliğimiz kısa bir sürede gençliğin emekçilerin yoğun katılımıyla büyüdü.

Abdullah'ın vurulduğu yerde yapılan saygı duruşu ve atılan sloganlardan sonra kitle mezar başı anması için yürüyüşe geçti. Yol boyunca aralıksız atılan sloganlar Antakya halkını sokaklara çıkardı balkonlarında yürüyüşü izleyenler sloganlara eşlik ederek alkışlayarak destek oldu. Uzun süre atılan "Abdullah Cömert Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Hükümet İstifa İktidar Halka",

Bir Çocuk Ve Bir Ölüm

Bir çocuğumuz daha katledildi dün akşam... Bir yıl önce Berkin Elvan'ın başından vurularak komaya sokulduğu gün, yine 15 yaşındaki İbrahim Aras'ın kafası parçalandı...

Sözcükler kifa-yetsiz... Nasıl bir cümle kurular yaşanları anlatmaya... 4 yıl önce 12 yaşında bir kız çocuğunun vücut parçalarının annesi tarafından eteklerine toplandığına tanık olmuştuk, bugün 15'inde bir çocuğun parçalarını kaldırma serilmiş görüyoruz fotoğraf karelerinde... Artık "İbrahim Aras" denince aklımıza, kaldırımdaki o kare gelecek... koşan, gülen, oynayan bir çocuk değil, kaldırımdaki parçalar...

Yer Adana Seyhan... Yine Kürt halkının bir eylemi ve yine üzerine giydiği üniforma ile birlikte insanlığından soyunmuş katiller... Bir akrepten atılan ses bombası, İbrahim Aras'ın başına geliyor... olayı BDP Adana İl Başkanı Uğur Bayrak anlatıyor:

"Akşam üstü saat 17.00 sıralarında Adana'nın Seyhan İlçesi Hürriyet Mahallesi'nde, Lice katliamı protesto etmek isteyen yurttaşlar, yaptıkları eylemde polislerin sert müdahalesiyle karşı karşıya geldiler. Orada Adana Emniyet Müdürlüğü'ne ait beyaz bir Akrep'in kapısını açıp, hedef göstererek kafasından vurdular. Söylemekte bile zorluk çekiyorum, beyni ve kafası darmadağın olmuştur. Olay yerine ilk geldiğimizde ortak savaş alanı gibiydi. Bizim üzerimize de gaz ve su atıldı. Emniyet güçleriyle defalarca görüşmemize rağmen bizi dinlemediler."

Ve olaydan yaklaşık iki buçuk saat sonra mahalleye gelen savcının incelemelerinin ardından Aras'ın cenazesi otopsi için Adana Adli Tıp Kurumu'na kaldırılıyor. Yapılan otopside, İbrahim Aras'ın "çene ve kafasının üst kısmı olmadığı için darbenin nereden geldiği ve nasıl bir silahla vurulduğuna dair bir bilgi veremedikleri" öğrenildi. Bunun dışında Aras'ın vücudunda hiçbir darp ve yara izi yok... Oysa ne demişti Adana Valisi ve burjuvazinin satılık medyası... "Aras'ın elinde el yapımı bir bombanın patladığını" söylüyor... Acılı baba otopside çıkan oğlunun ellerini gösteriyor, tertemiz, lekesiz ellerini...

İbrahim Aras'ın haberini alan Adana halkı mahallede toplanmaya başladı. Cenazeyi kaçırarak isteyen polise engel olan halk, polislin üzerine doğru yürüyüşe geçince polis öfkeli halka gaz bombaları ile saldırıya geçti. Halk da soda şişeleri ve taşlarla karşılık vermeye başladı. Burada 3 kişi yaralanırken, çatışmalar geç saate kadar sürdü. İbrahim Aras'ı ilk görenlerden biri olan İHD Adana Şube Başkanı İlhan Öngör, "Yerde yatıyordu, üzerinde battaniye örtülmüştü. Battaniyeyi kaldırdığımızda gördüğüm görüntü korkunçtu. Başının yarısı yoktu" diyerek anlatıyor. Avukat Öngör, sokağı gören çok sayıda kamera olduğunu, kamere görüntülerinin savcılık tarafından korumaya alınması gerektiğini söylüyor.

"Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla ve yapılan ajitasyonlarla Abdullah'ın mezarına kadar yürüdük.

Mezarlığa vardığımızda Gezi'de ölümsüzleşenlerin adları sayılarak bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Bu arada şiirler okundu ve ölümsüzleşenler adına bir şeyler söylemek isteyenler söz aldı. Bir ara kitle içinden birisinin "keşke elimizden bir şey gelse" söylemine karşı bir yoldaşımız "evet elimizden bir şey gelir eğer örgütlenirsek ve devrim için mücadele ederseniz yaşamını yitirenlerin hesabını sorabiliriz" diye karşılık verdi. Bu söz büyük bir coşku yarattı.

Yapılan konuşmaların ardından, devrim ve sosyalizm şiarını büyütme sözleri verilerek anma sona erdi...

Yine Maden Yine Göçük

Her gün yeni bir iş cinayet haberi duyuyoruz. Özellikle madenlerde, hiçbir can güvenliği olmadan çalışan işçilerden her gün yeni bir haber alıyoruz. Soma'nın hemen ardından önce Zonguldak sonra Şırnak'tan göçük haberleri ve ölüm haberleri aldık. Şırnak'tan ekranlarımıza yansıyan, çöp varilinde çıkarılan işçi görüntüleri, işçi sınıfına özellikle de ezilen ulusun işçi sınıfına verilen değeri çarpıcı şekilde gösterdi.

Ve yeni bir göçük haberi daha Şırnak'tan geldi. 11 Haziran günü Şırnak'ta kömür ocağında meydana gelen göçükte 3 işçi toprak altında mahsur kaldı.

Şırnak'a yaklaşık 30 kilometre uzaklıkta bulunan Temelli Köyü yakınlarına Cudi Dağı eteklerinde bulunan özel bir şirkete ait kömür ocağında saat 14.00 sıralarında meydana gelen göçükte Emin Baysal, kardeşi Ahmet Baysal ve Selahattin Uçar toprak altında kaldı. Bölgeye gazetecilerin girişine de izin verilmedi.

Hemen olay yerine gelen AFAD, ocakta gaz sızıntısı olduğu, kendilerinde de oksijen maskesi olmadığı için kurtarma çalışmalarına başlamadı. Üç işçinin cesedi, diğer işçilerin kendi çabaları ile çıkarıldı. İşçiler ocaktaki zehirli gazı dağıtmaya çalışarak ip-lerle kuyuya indi ve cesetleri çıkardılar.

ESARET DEĞİL İSYANDAYIZ!

İŞİD Musul'u ele geçirdi ve yandırdığı 16 maddelik manifestoda ilk madde kadınlara yönelik. Alışla gelmiş bir durumdur bu, "Kadınların zorunlu olmadıkça sokağa çıkmaması, çıkacaksa da İslami kurallara göre giyinerek çıkması".

Bu söylemler hiç yabancı değil. Binlerce yıldır her türden gericiğin ilk hedefi kadın olmuştur. Kadın baskı altına alınır. Kadın yok sayılmaya çalışılır. Dinci faşizmin yükseldiği rejimler de bu baskı ve mülkiyet altına alma daha da belirginleşir. Kadın cinayetleri yükselir, toplu tecavüzler gündeme gelir, kadına yönelik şiddet, taciz ve baskı politikaları artarak devam eder.

Afganistan'da gördük, Pakistan'dan biliyoruz. Öyle bir gericielik ki, ülkenin kadın başbakanı Benazir Butto dahi baskı politikalarını önleyemedi, önleyemedi de.

Bakınız Türkiye... Haziran halk ayaklanmasında katılımın %64'ünü kadınlar oluşturdu. Hakaretten, dışlamadan, yok sayılmadan en çok nasibini alacak olanlarda yine kadınlar oldu. Katılmayanların "Benim türbanlı bacıma saldırıldı" nidalarını unutmadan, hamile hamile sokaklara çıkmanın günah olduğu, dekolte kıyafetlerin devlet düzeyinde dile getirilmesi, kızlığımıza-kadınlığımıza edilen laflar, kadını aile ve eve bağlayan görevler silsilesi bilinçli sistemsel politikaların ürünüdür.

Tabi İŞİD'in yaptığı bu manifestonun, bizim dinci gericilerin hoşuna gittiğini düşünerek, güneyde olabilecek bir şeriat devletinin Türkiye'nin kendi içindeki ayaklanmayı ve buna katılan kadınları da geri iteceği düşünülebilir. Ama nafiye. Savaşlarda kadınların neler yaşadığı aşikar ve savaşların onları nasıl mücadeleye ittiği de bilinen bir gerçek. Tunus ve Mısır Devrimleri kadınların kurşunlar altında meydanları terk etmeye gerek mücadele ruhunu, özgürlüğe inancını göstermiştir. Kürdistan'da tek bir kurşunu kalıncaya kadar nasıl savıştığını, Rojava devriminde ise "Bu bir kadın devrimidir" boşuna söylenmemiştir ki, İŞİD'in Rojava da barınama sebeplerinden en güçlü olanı kadınların savaşçı ve onların gericiğini kabullenmemiş olmasıdır.

Türkiye'ye gelirse; 46 yıllık devrim için adanmış bir tecrübe ve bunlarla donanmış mücadeleciler, savaşçı kadınlar varken ve böylesine kitlesel bir halk ayaklanmasından sonra devrimin havasını soluyan kadınları hiçbir kuvvet geri itemez. Bu sebeple hiçbir baskı politikası, yasanız, aygıtlarınız ve araçlarınız ezilen halklar ve emekçi kadınlar üzerinde gerçeklik bulmayacak! Devrim mücadelesi içinde sunacağınız paramitler kuklalarımızın atacağı her adım, uygulayacağı her şiddet yoksul halklar ve emekçi kadınlar tarafından misliyle karşılık verilceğine emin olun!

Vardık, Varız, Varolacağız!

Emekçi Kadınlar (EKA)

Mahkeme Heyeti'nden Savunma Hakkına Engel

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde olan Mücadele Birliği Gazetesi Yazışları Müdürü Sami Tunca, Gezi eylemlerine katıldığı gerekçesiyle açılan dava için İstanbul Anadolu Adliyesi 11. Asliye Ceza Mahkemesi'ne getirildi. Sarıgazi'de ikamet eden ve devrimci mücadelesini burada sürdürmüş olan Sami Tunca'yı mahalledeki dostları da yalnız bırakmadı.

Duruşmada Sami Tunca'ya önce iddianame okundu. Sami Tunca Gezi eylemleri sürecinde eyleme katılarak 2911 sayılı toplantı gösteri ve yürüyüş kanuna muhalefet ettiği suçlamasına yanıt olarak "Bu iddianameye göre ben zaten suçlu gözüküyorum. Ben Mücadele Birliği Gazetesi Yazı İşleri Müdürüyüm yani gazeteciyim ve pek çok defa eylemleri bir gazeteci olarak izledim. İkincisi burada bahsi geçen olayda benim

eylemci olduğuma dair görüntü, fotoğraf ya da bir kanıt yok" diyerek cevap verdi.

Savunması engellenen Tunca "Cematten misiniz, AKP'den misiniz, ama burada bir adaletten hukuktan bahsedilemez, benim savunma yapmamı dahi engelliyor-sunuz" diyerek tepki gösterince Savcı "Sen bunu bize söylemeye nasıl cüret edersin" diyerek tahammülsüzlüklerini sergilediler. Tunca "Evet ben burada savunmamı yapmıyorum, dinlemeye bile tahammül etmiyorsunuz. Oysa ben ilk defa duruşmaya çıkıyorum ve benim savunmamı almak zorundasınız" deyince heyet başkanı "Savunmamı almayacağım, yazılı olarak gönderirsin, dosyaya konur" cevabını verdi. Sami Tunca bunun gerekçesinin bildirilmesi gerektiğini söyleyince de Hakim

larla karşılaşan tutsaklar bu hakaretleri yanıtsız bırakmadılar. Ardından kurum müdürü ve infaz kuruma memuru hakkında şikayet dilekçesi veren Sami Tunca'ya "müdüre hakaret etmek"ten dava açıldı. 14 Mayıs günü Tekirdağ Adliyesi'nde savcılığa çıkarılarak ifadesi alınan Sami Tunca, "Olay günü koğuş arkadaşlarımla birlikte havalandırmada volta attığımız sırada her sabah yaptığımız gibi diğer koğuş-taki arkadaşlara 'günaydın' diye seslendik. Sonra kapıyı açtılar. Kurum müdürü Haydar Ali Ak ve başgardiyani içeri girdiler. Haydar

Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız

Sosyal medya üzerinden faşistlerin BDP il binasına yürüyeceği bilgisini aldıktan sonra, hem dostlarımızla hem de BDP ile görüştük. Ardından çağrının yapılmış olduğu saat 18.00'de BDP il binasına gittik, olası bir saldırıya karşı hazırlıklarımızı yaptık.

Leninistler Basmane Meydanı'nda toplanıp Konak'a yürüyen faşist kitleyi, BDP binasına yönelmeleri ihtimaline karşı izlemeye devam etti. Konak Büyükşehir Belediye önünde açıklama yapıp, İstiklal Marşı okuyan gürhunun dağılmasının ardından, biz de BDP il binasındaki bekleyişimizi sonlandırarak ayrıldık. Kısa süre geçmeden de Balçova BDP ilçe binasına saldırı olacağı haberini aldık.

Kürt halkına yönelecek her türlü saldırıyı kendimize yapılmış olarak algılayacağımızı buradan herkese duyuruyoruz.

İzmir'den Leninistler

Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Önceki gece Balçova BDP binasına yapılan saldırı sonucu parti binasının camları kırılmış, bu saldırı gün içinde yapılan basın açıklaması ile protesto edilmiştir.

Bir gün sonra, 11 Haziran akşamı faşistlerin Balçova'da toplanma haberini alan Leninistler, yurt-severler ile birlikte BDP Balçova binası önünde beklemeye başladılar. Yürümek isteyen faşist gürh, yürümelerine izin verilmemesi üzerine dağıldılar. Yürüyüş güzergahı üzerinde bulunan parti binası önünde bekleyen içinde Leninistlerin de bulunduğu yaklaşık 200 kişilik grup, gecenin ilerleyen saatlerinde dağıldı.

Mücadele Birliği / İzmir

"Canım öyle istiyor, bugün senin savunmamı almayacağım, savunma vereceksen yazılı gönderirsin" diyerek, duruşmanın sona erdiğini belirtti.

Sami Tunca Tekirdağ Cezaevi'nden getirildiğini ve ilk kez duruşmaya çıkarıldığını, savunma hakkının bu şekilde engellenmesinin de devletin faşist uygulamalarından birisi olduğunu belirtti.

Sami Tunca'ya destek için gelen Sarıgazililer, "Savunma Hakkı Engellenemez", "Faşist Devlet Hesap Verecek", "Sami Tunca Onurumuzdur", "Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırmasın" sloganlarıyla mahkeme heyetini protesto etti.

Salondan çıkan Sarıgazililer adliye içinde de hem sloganlarına devam ettiler, hem de yüksek sesle konuşmalar yaparak Sami Tunca'nın savunma hakkının keyfi olarak nasıl engellendiğini anlattılar. Adliye içinde ilerlerken adliyedeki işleri için gelmiş olanlar ve bazı avukatlar alkışlayarak ya da gelip konuşarak destek oldular.

Ali Ak bana hitaben 'Seni bu hücreye ben yerleştirdim, istediğim zaman da alırım' tarzında cümleler söyledi. Daha sonra kapıdan çıkmak üzereyken, 'bir daha böğürmeyin' diye bana ve hücre arkadaşlarıma söyledi. Bana hakaret eden Haydar Ali Ak ve yanındaki infaz koruma müdüründen şikayetçiyim. İnfaz koruma memurunun bana karşı hakaret içerikli bir söylemi olmadı. Dilekçemin içeriğinde bulunan 'düşkün, ahlaksız, faşist, işkenceci, küfürbaz' kelimelerini kullanırken benim hakaret kastım yoktu. Zaten bunlar somut olan şeylerdir. Suçlamayı kabul etmiyorum" dedi.

ACI BİR YILDÖNÜMÜ

Umut Çakır

Büyük Haziran Ayaklanması birinci yılını geride bıraktı. Tekelci sermayenin, Newroz ve 1 Mayıs'tan sonra ciddi bir korkuyla bekleyeceği bir günü daha oldu.

Son bir yılın her bir ayı kitleler açısından büyük derslere ve dönüşümlere tanıklık etti. Ayaklanmanın birinci yıl dönümünde yine böyle büyük derslerle dolu olaylar yaşandı. Kısaca özetlemeye çalışalım.

1-Küçük burjuva siyasetin sözü tü-kendi, sahne artık proletarya ve onun sözcülerine açılmıştır. Bu tarihi olanağı değerlendirmek için Leninist Parti, on kat büyük enerji, özgüven ve gözüpeklikle işe girişmelidir. Bu sözcüler devrimin en temel, en acil, en köklü sorunlarının kıyısından bile geçmeyen bir dizi taleple ayaklanmacıları Taksim'e çağırdı. En ilerisi "gaz yasaklan-sın" olan bu taleplerin hiç biri, göz çıkarp şakak patlatan gaz fişeklerine değecek türden değildi, kitleler böyle düşündü.

Sözcülerin pek çoğu örgütlü, yasal siyasal reformist partilerden gelen, bir davanın uzun yıllardır sürdürücüsü olmuş insanlardı. Böylesi için kavga her zaman, incir çekirdeğini dolduramaz talepler etrafında şekillenmiştir, en ivir zıvir değişim için bile bir ömür kavga edebilirler. Oysa devrimlerin sokaklara çıktığı milyonlar için durum bambaşka görünür. Onlar elde edilecek değişimlerin, kesinlikle ödenen bedele değmesini beklerler. Bir ömür geçecek kavgayı değil, birkaç ay sonrası düşünerek adım atarlar. Bu yüzden, savaşta zafer beklerler, köklü ve büyük dönüşümlerin gerçekleşmesi konusunda bir "dava insanı"ndan çok daha fazla sabırsızdırlar.

Köklü ve büyük dönüşümler için çitayı yükselten bizzat tekelci sermaye iktidarı oldu. RTE; ayaklanmacılara ağızdan şöyle seslendi: "Taksim'i ele geçirmek, hükümeti devirmek demektir. Ben de buna uygun davranacağım." Bu sözlere karşılık Taksim Dayanışması'nın cevabı nasıl da zavallıydı. Kaderleri 1 Mayıs Tertip Komitesi'ne benzedi. Bundan böyle, çitasa en yükseklere çıkmış bir politik ortamda, savaş çağrısı ve hazırlığını bu yeni düzeye taşıyamayan her hareketin kaderi aynı olacaktır.

Oysa "1 milyon kişi" beklediğini açıklamıştı sözcüler. Kapılar arındaki ruh halleri ise bambaşkaydı. 31 Mayıs için yapılan hazırlık toplantılarında hep bir ağızdan Leninist Parti'yi suçluyor "Siz gerçekten Taksim'e büyük kitlelerin geleceğini mi düşünüyorsunuz?" diyorlardı. Gelenlerle bir açıklama yapılacak, biraz çatışılacak, sonra herkes evine dağılacaktı. Sonuçta Taksim'e o büyük kalabalık gelmedi. Ama böylesine zavallı talepler için böyle inançsız ve pratik hazırlıktan yoksun bir çağrı için, Taksim'e çıkamaya çalışan korkusuz kalabalıklar yine de toplandı. Kavgayı sonuna dek taşımaya aday proletarya için önemli bir tabandır bu.

2-Oportünizm çürümüşdür, ayaklanma onların bu yönünü tüm çıplaklığıyla sergilemiştir. Dayandıkları küçük burjuva mülk sahipleri, dev adımlarla ilerleyen tekelci birikim karşısında eridikçe umutsuzluğun çukuruna battı, oportünizmi de aynı umutsuzluk çukurunda çürüttü. Ve bir anda dev

gövdesiyle ayaklanmayı karşılarında bulduklarında, oportünistlerin ilk aklına gelen, yenilgi ve acı bedeller oldu. Çünkü her devrim gibi Haziran Ayaklanmasıyla şaha kalkan Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi de hiç kimsese zaferi garanti etmiyor.

Olağanüstü kargaşa, altüst olaylar, büyük zirveler ve geçici düşüşler yaşayarak ilerleyen devrim, umut kadar umutsuzluk, ilham verici yaratıcılık kadar dar kafalılık, kitlesel cesaret kadar korku da üretiyor. Kuşkusuz, oportünist parti ve çevrelerin pek çok insanı korkusuzca düşmanın üzerine yürürken görebiliriz. Ama bizim söz ettiğimiz politik korkudur, kitlelerin dev atılım ve cüretleriyle iktidarı fethedebileceklerine duyulan inançsızlıktır. Bu inançsızlık oportünizmi, daima ivir zıvir talepler, kısıtlı protestolar, mevzileri korumak adına politikaya hapsediyor.

Devrimden korkunun bir başka nedeni, dar kafalı küçük burjuva kalıpların her adımda kırılmasıdır. Son bir yıl içinde yaşanan olaylar oportünizmin temel tezlerinin, strateji ve taktiklerinin tümünü boşa çıkardı, yazılı programları nasıl bir dar kafalı olduklarının gözden kaçırılmaz belgesi haline geldi. Her büyük adımında geniş kitlelere büyük ve kalıcı dersler vererek eğiten devrim, birde bu yönüyle oportünizmin korkulu rüyası oldu.

3-Ayaklanmacı kitleler de 31 Mayıs 2013'ten çok şey öğrendi. Ezici çoğunluğu önyargıları ve yenilgileri, zarafetle örülmüş duygularıyla hareket eden bu kitle, sermaye devletinin "orantısız gücünün" karşısına "orantısız zeka"yı koyarak, düşmanı alt etmenin mümkün olabileceğini sanmıştı. Ama görüldü ki, güç her şeydir. Tersine, güç karşısında zeka, gaz kapsülleri karşısında gülüş, disiplin karşısında şenlik, organizasyon karşısında kendiliğindenlik, silah karşısında çıplak beden, hiçbir şeydir.

Ve böylece o kritik eşığa gelindi: Ya doğrudan zor araçlarının devrede olduğu çilgınca bir atılım, ya da "eşekler gibi tekmele-nip sessizce bir köşeye büzülerek yaşamak."

4-Sonuncusu ama önem bakımından birinci ders, proletaryanın payına düştü. Soma katliamıyla birlikte işçi sınıfı, üzerindeki kalın örtüyü yırttı, adeta kaynama noktasına geldi. Öyle ki, her iş cinayeti, her işten çıkarma, anında sert eylemlerle yanıt bulmaya başladı. Proletarya eğer bu ayaklanmanın başına geçmezse, neleri kaybedeceğini Soma'da gördü. Fabrikalardan başlayan bir eylem dalgasıyla, 31 Mayıs'a katılmak konusunda tereddüt göstermeseydi, ayaklanmayı küçük burjuva yöneticilerin elinden çekip almak işten bile değildi. Ama bunun için Soma'yla başlayan sınıfın silkinişinin ciddi bir özgüvene dönüşmesi gerekti.

Ayaklanma, kendini öncü sınıf olarak hazırlaması için ihtiyaç duyduğu zaman kredisini proletaryaya tanyacaktır. Bu konuda karamsarlığa düşmeye hiç ama hiç gerek yok. Çünkü ayaklanmayı ortaya çıkaran siyasal koşullar ve ekonomik çöküş, daha büyük, daha sarsıcı adımlarla yoluna devam ediyor.

Tutsaklar Kameralara İzin Vermiyor

Zindanlara bile atsalar başeğdiremedikleri devrimci tutsakları yıldırarak, teslim almak için devlet onlarca yıldır her yöntemi deniyor. Saldırılarıyla, katliamlarla teslim alamadıkları tutsakları 19 Aralık sonrası da F Tipi hücrelere atan devlet, her geçen gün yeni manevralar deniyor.

Hücrelerde bile teslim alamadıkları devrimci tutsakları baskı altına alabilmek için, hücrelerine, havalandırmalarına dahi kameralar koymaya çalışan devlete tutsaklar izin vermiyor. Kameralar, ilk günden itibaren tutsakların tepkileriyle karşılaşılıyor.

Kandıra 1 No'lu F Tipindeki siyasi tutsaklar, 30 Mayıs Cuma akşamı saat 18.00 itibarıyla 10'dan fazla hücrede, hücre havalandırmalarına takılan kameraları önce parçalayıp ardından ateşe verdiler. Hapishane üzerinde kara dumanlar yükselmesi ve koridorları sarması üzerine itfaiye hortumlarıyla söndürüldü.

Eylem sırasında; "Kameralı Tacize İzin Vermeyeceğiz", "Faşist Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Bolu F Tipindeki tutsaklar ise, Ocak ayında yaptıkları kamera kırma eyleminin ardından hücre cezalarına çarptırılmışlardı. Tutsaklara verilen hücre cezaları, Mayıs ayının son günlerinde uygulamaya konuldu; tutsaklar hücrelerinden alınarak farklı hücrelere yerleştirildiler.

**Antalya'nın Demre ilçesinde yürütülen kazılarda
Roma dönemine ait AKP'ye kumpas girişimleri bulundu...**
Zaytung

Memlekete dönüşteki akraba soruları final sınavlarını aratmadı...

Zaytung

“Çocuklar İşçi Olmasın”

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) 12 Haziran Dünya Çocuk İşçiliği ile Mücadele Günü'ne yönelik bir süredir yürüttüğü çalışmalar bir atölye çalışmasıyla sona erdi.

Çocuk işçilik, çocuk emeğinin sömürsü ve istismarına ilişkin farkındalık yaratma ve güçlü bir mücadele alanı oluşturma amacıyla düzenlenen etkinlikler, 13 Haziran'da İstanbul Tabip Odası'nda yapılan “Çocuk İşçiliği Atölye Çalışması”yla sonuçlandırıldı. İstanbul Tabip Odası'nda emek ve meslek örgütlerinden uzmanların ve çalışanların katılımıyla yapılan atölye çalışmasının sunumunu Dr. Ercan Duman yaptı.

2002 yılından beri Uluslararası Çalışma Örgütü'nün başlattığı çalışmalar so-

çocuk işçileri anlatan slayt gösterimi eşliğinde şehrin kendi dilinden dünyadaki ve Türkiye'deki kapitalizmin, sanayinin gelişimini bunun sosyal yaşama yansımaları tarihçesini anlattı.

Doç. Dr. Perran Boran ise çocuk işçilik tanımlamalarına yaş sınırlamalarına dikkat çekerek başladığı sunumunda çocuk emeğinin kullanıldığı iş kollarındaki hafif işler ve tehlikeli işler tanımlamalarının hangi kısıtlara göre belirlendiği, bunların çocukların sağlıklarını korumalarının sağlanmasında ne derecede yarar getirebileceği konuları üzerinde durdu.

Boran çocuk işçilerin genel olarak ailelerinin ekonomik sıkıntıları nedeniyle çalışmak zorunda kaldıklarını ve eğitimlerini sürdürmedikleri için kendilerinin de yetişkin olduklarında yine düşük ücretli işlerde çalışmaya devam etmeleri nedeniyle onlardan da çocuklarının çalışmak durumunda kalması şeklinde süre giden duruma da dikkat çekti.

Prof. Dr. Ümit Biçer ise “Çocuk İstihdamı” başlığı altında sunum yaptı. Kapitalizmin gelişimiyle birlikte ucuz iş gücüne ihtiyaç, kadın emeği ve çocuk emeğinin üretimdeki tarihçesine değinen Biçer, çocuk işçilik tanımının ortaya çıkışını ele aldı.

Kapitalizmin nitelikli insana ihtiyaç duymasını, bunun ise beslenme, barınma, eğitim, bir meslekte uzmanlaşma gibi süreçleri gerektirdiğini ifade eden Biçer, diğer yandan işçi sınıfının ortaya çıkışıyla birlikte bir takım hakların tanımlanması, bunların korunması yönündeki mücadele sürecine değindi. Üretim sürecindeki bu aşamaların sonucunda ucuz işgücü isteyen sermayenin kadın ve çocuk emeğine yönelmesini getirdiğini belirten Biçer, kapitalizmin gelişimiyle birlikte çocuk emeği kavramının ve tanımlamaların da yapılmasının ortaya çıkış sürecini aktardı.

Çocuklara ilişkin yasaları ele alan ve çocuk cezaevlerinin varlığına dikkat çeken Biçer, sorumluluğu yetişkinlere ve devlete ait olduğunu ve çocuğun ‘suçlu’, ‘suç işle-

yen’ olarak tanımlanamayacağını belirtti.

Çocuklar işçilik, çocuk emeğinin sömürsü, çocuk istismarı, fiziksel, cinsel istismar konularında da araştırmalar deneyimler üzerine örnekler veren Biçer çocukların sağlıklı olarak yetişmelerinin ve korunmalarının sağlanamadığı bir ülkede yaşamakta olduklarını belirterek çocuk cezaevlerinin olduğu bir ülkede, çocuğu cezalandırma zihniyeti var olduğu sürece çocuk istismarının önlenmesinin mümkün olamayacağını belirtti.

Dr. Arif Akalın “Çocuk Emeği ve Kapitalizmin Gelişimi” başlığıyla yaptığı sunumda kapitalizmin gelişimiyle birlikte çocuk işçiliğinin çok küçük yaşlara kadar indiğini 1600’lü yıllarda 5 yaşındaki çocukların işçilik yapmak zorunda kaldıklarını ve her yıl üretime katılmak zorunda kalan çocuk sayısının hızla arttığını belirtti. Ayrıca Akalın, ABD’de ise 1910’lara kadar hemen her sektörde çok yoğun olarak çocuk emeğinin yer aldığını anlattı.

Akalın ayrıca çocuk emeğinin korunması için iki türlü tedbirin öne çıktığını bunlardan birisinin zorunlu eğitim süresinin uzatılması, diğerinin ise yaş, meslek, çalışma şartları konusunda kısıtlamaların getirilmesi olduğunu vurguladı.

İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi’nden Dr. Coşkun Canıvar ise çocuk emeği sömürsüne tarım işçiliğinden örneklerle değindi. Tarım alanında çocukların aileleriyle birlikte çalıştığını, tarlada, bahçede çalışmaya bile çadırlarda çocuk bakımı yapmak durumunda kaldığını dolayısıyla çalıştığını belirten Canıvar, tarım işlerinde çalışan ailelerin çocuklarının zorunlu eğitimlerini bile tamamlamadıklarını dikkat çekti.

Maden ocaklarındaki çocuk işçilere de değinen Canıvar, çocuk emeği sömürsünün engellenebilmesi için hukuki ve fiili mücadelenin zorunluluğuna dikkat çekti.

Çocuk İşçiliği Atölyesi “Çocuk İşçiler Olmasın” şiarıyla, çocuk işçiliğe, çocuk emeğine dikkat çekmek, bu konuda toplumsal farkındalık yaratmak için emek ve meslek örgütlerinden katılımcıların artması ve çocuk işçiliğinin ortadan kalkmasına yönelik çalışmaların ve mücadelenin başlatılması ortak kararıyla sona erdi.

nucunda 12 Haziran’ın Dünya Çocuk İşçiliğiyle Mücadele Günü olarak anıldığını belirtti. İSİGM olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması, iş kazaları ve iş cinayetlerinin önlenmesi amacıyla başlatılan çalışmalarla çocuk işçiliğinin de önemli bir emek gücünü oluşturduğunu söyleyen Duman, çocuk işçilerin iş kazaları, meslek hastalıklarına maruz kalmalarına, iş cinayetlerinde yaşamalarını yitirdiklerini ve İSİGM olarak bir mücadele alanı açmak gerekliliğiyle çalışmalar yürüttüklerini aktardı.

Tarım, maden, inşaat, otomotiv ve daha birçok sektörde çalışan çocuk işçiler bulunduğuna işaret eden Duman, Soma’da madende yaşanan katliamla birlikte madenlerde yoğun çocuk emeği sömürsüne de, iş cinayetlerine yaşamın yitiren çocuk işçilere de bir kez daha dikkat çekilmiş olduğunu belirtti.

Çocuk işçilik üzerine araştırmaları olan Ekrem Murat Zaman ise; Zonguldak ve çevre illeri de kapsayan maden havzası ve

İşçi Sınıfı Ve Gençliğin Ayaklanma Deneyimleri

15- 16 Haziran’ın ışığında İşçi Sınıfının ve Gençliğin Ayaklanma Deneyimleri isimli söyleşimizi gerçekleştirdik.

15 Haziran günü Güzeltepe Ayışığı Sanat Merkezinde gerçekleştirdiğimiz söyleşimiz, ilk olarak işçi sınıfının mücadelesinde ölümsüzleşmiş savaşçılarımız için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardında açılış konuşmasını bir yoldaşımız gerçekleştirdi. Açılış konuşmasının ardından UPS direnişi döneminde yer alan bir işçi yoldaşımıza söz verildi. Yoldaşımız konuşması sırasında işçi sınıfının küçük küçük kazanımlar yaratması gerektiğini ve gelecek ayaklanmaya bu yaratılan küçük kum tanelerinden oluşan kaleler ile girmesi gerektiğini aktardı.

Ardından Aliğa Belediyesi’nden işten atılmış bir direnişçiye söz verildi. Direnişçi işçi kendisini buraya çağırana teşekkür ederek başladı konuşmasına. Konuşması sırasında mücadelenin artık bir zorunluluk olduğunu aktardı. Ardından ÇHD üyesi avukat Hüseyin Korkmaz’a söz verildi. Avukat ise konuşmas-

ma Kavel grevi yapıldığı zaman ülkede grevin yasak olduğunu, ama işçilerin mücadelesi sonucunda bu hakkın elde edildiğini aktardı. “Bu iş bir güç meselesi, kim güçlü ise onun yasaları işler” diyerek konuşmasını sürdürdü.

Kısa bir aramın ardından karşılıklı sohbet bölümüne geçildi. Hemen hemen tüm katılımcıların söz alarak konuşma yaptığı bu bölümde, lise ve üniversite gençliği de konuşmalarıyla oturuma zenginlik kattılar. Ve işçi dostlarımızda konuşmalarıyla söyleşimizin rengi oldular. DİK temsilcimiz de bu bölümde söz alarak, “sen-dikaları reddetmeden, işçi sınıfının kendi öz örgütüllükleri olan komite ve konseylerde örgütlenerek, üretim araçlarının mülkiyet biçimini değiştirebiliriz” dedi. Söyleşimiz bittikten sonra sohbetlerimiz, ikramlarımız ile birlikte devam etti. Ve bir işçi dostumuzun söylediği söz ile bitirelim. “Ben size üye olmak istiyorum...”

Devrimci İşçi Komiteleri/ İzmir

KÖMÜR KARASI KÖYLER

Haziran duvarlarındaki “Artık Hiçbir Şey Eski Gibi Olmayacak” yazıları gazlar artındaki insanların yakınlığını anımsatıyordu. Sonra, 15 yaşındaki bir çocuğun ölümünde kenetlenen, birbirini tanımayan ama bir o kadar birbirine bağlı milyonların öfkelerini...Ve şimdi de Soma'nın yüzü kömür karası insanını...

Katliamdan bir ay sonra ODTÜ'lü öğrenciler olarak tekrar madencileri ve yakınlarını ziyarete Soma'ya gittik. Facianın olduğu maden kapatılmış ama

başka madenler hala vızır vızır çalışıyor. Çalışanlar arasından bir madenciyle konuşuyoruz ilk önce.

“Bizim doğumumuz da ölümümüz de bir, Zonguldak doğumluyum ben. Hiç işçilik yapmamıştım buraya gelene kadar. Orada kömürün olduğu yerlerde kaçak çalışıyorduk, ne yapalım geçim sıkıntısı... Soma'ya yerleşince yapacak başka bir iş yok diye girdik madene. Hepsi hemen hemen aynı ama bu kazanın olduğu yer çok beterdi. Bakma sen, AKP yanlısı olmasaydı bin kere kapatılmıştı burası.”

Uzun uzun çalışma koşullarını anlatıyor. Hiçbir iş yapmayan ama madene adam topladığı için işçilerin maaşının iki-üç katı maaş alan dayıbaşlarından; tuvaletsiz, yemeksiz, molasız karantadaki 8 saatlerden; katliamdan sonra madenlerde hiçbir iyileştirme yapılmamasına rağmen hala sesini çıkarmayan işçilerden. DİSK ilçeye şube açınca oraya geçmeye başlamış işçiler, ancak hala büyük çoğunluğunun Türk-İşte olduğunu söylüyor.

Tam da o gün yürüyüşe denk geliyoruz. Madenciler ve aileleri kaymakamlığın önünde toplanmışlar, sesler gelmeye başlıyor. Yanımızdaki madenci “çok kalabalık olmuyor” diyor. Bizim beklediğimiz kadar az olmadıklarını gidince görüyoruz. İlk başta 100 kadar madenci görüyoruz. Orta yaşlarında bir teyze başlıyor ajitasyona... Ne dediğini kalabalıktan duyamıyoruz ama öfkeli, sokaktakileri, esnafı, evlerinden izleyenleri aşağıya çağırıyor ve yürüyüşü başlatıyor. Eşlerini kaybeden kadınlar sahipleniliyor ve saygı görülüyor; yürüyüşe yön verenler arasında kadınların etkisi çok kolay farkediliyor.

Pankart yok, bayrak yok, sadece madencilerin acemice attıkları sloganları ve öfkeleri var. Bir çok yerdeki eylemlerden bambaşka, profesyonel devrimcileri bile kışkırtacak türden bir enerji var ortada. Madenciler kenarda gördüklerini ya kolundan tutup eyleme sokuyor ya da onları gelmesi için kitleye slogan attıyor; “Korkma, Korktukça Sıra Sana Gelecek!” Ve dükkanlarından izleyen esnafa geliyor sıra; “Madenci Olmazsa Esnaf Olmaz!” Sonra asıl derde geliyorlar; “Özel Sektör Gitsin, Kamu Gelsin!”

Bu sırada kitlenin içinden konuşmalar duyuluyor. Bir kadın 80 neslinin apolitikliğinin böyle mi olduğunu soruyor yanındakine ve gülüyorlar. Tam o sıralarda Gezi'ye atıfta bulunuyor işçiler, “Bu Daha Başlangıç...” sloganları atılmaya başlanıyor.

Yola çıkacağımız için eylemden bir süre sonra ayrılmak zorunda kalıyoruz. Ama sonra öğrendiğimize göre yürüyüşün devamında çevik kuvvet “içinizde öğrenciler var, o yüzden müsaade edemeyiz” diyerek barikat kurmuş işçilere. Onlar da geçmekte kararlı, dalmışlar polislerin ortasına. Ağır yaralananlar olmuş ve bize olayı anlatan işçi kafasına cop yediğini, bir daha ki sefere baretle gideceğini söylüyor. Hiçbir şey yıldırmıyor onları. Her eylemden başka bir sonuçla çıkıyorlar.

Soma'dan sonra madencilerin yoğun olduğu bir başka ilçeye, Kınık'a gidiyoruz. Orada köyde en sözü geçenlerden bir abi karşılıyor bizi. Sivil polislerin telefonuna attığı tehdit mesajlarını okutuyor. Geçen gelişimizden tanyor bizi ve sahipleniyor. Gideceğimiz köyler için bilgilendiriyor bizi.

Bir sonraki durağımız, seçimde istisnasız bütün oyların AKP'ye çıktığı Köşeler köyü. Hatırlıyorlar bizi ve çok sıcak karşılıyorlar. Her sene bu aylarda yaptıkları hayra denk geliyoruz. Hayır, köyün en özel günlerinden. Bir gün öncesinden hazırlıklara başlanıyor; kurbanlar kesiliyor, alanda temizlik yapılıyor, ağaçlar kireçleniyor. Hayır alanına gidiyoruz. Eşlerini, çocuklarını kaybeden kadınlar çok sıcak karşılıyorlar bizi. Ölen madencilerin resimlerinin olduğu çerçeveleri getiriyorlar kadınlar, köylüler yeni yaptırılmışlar. Ağlayarak gösteriyorlar yakınlarını bize. Hiçbiri feryat figan değil. Sessizce yaşıyorlar acılarını. Bu ilk başta şaşırtıyor; belki gelen gidenen acılarını yaşamaya fırsatları kalmadığından, belki de madenin ölümle eşdeğer olduğunu bildiklerinden...

Bir gün sonraki hayra kalmamız için ısrar ediyorlar. Tereddütsüz evlerini açıyorlar bize. Kocasını kaybeden bir kadın ağırıyor kadınları. Daha 26 yaşında genç bir kadın, 7 yaşındaki kızıyla bir başına kalmış.

“Kaza olduktan sonra bakan geldi buraya. Dışarıya oturdu. Hiç konuşmadı bizle. Sadece Şennur'u (kızı) aldı biraz kucakına. Şennur babasına mektup yazmıştı, okudu onu bakana. mektuba şöyle bir baktı. Altına kendi numarasını yazdı, 'her Perşembe ara beni tamam mı' dedi. Biz ertesi Perşembe aradık, açan olmadı. Sonraki hafta aradık, açmadı. Sonra yine denedik, yine yok. Biz zaten bir şey beklemiyoruz kimseden. İçeri erzak dolu, görmüşsündür. Bizim bir şeye ihtiyacımız yok ama en azından sor di mi nasılsınız diye. Şirkete de daha görmedik. Dava açık tazminat için, bakalım ne olacak...”

Hayır günü geliyor, erkenden gidiyoruz alana. Çevre köylerden ve ilçelerden bine yakın insan geliyor. O günün anlamı çocuklar için biraz daha farklı; babalar günü. Bizi çok sevdi ve hiç ayrılmıyorlar, biz de bırakmak istemiyoruz onları. Acılarını biraz olsun unutturmaya çalışıyoruz ama bizi şaşırtıyorlar. Şehirlerdeki çocuklar gibi değil hiçbirisi. Daha sonraları gittiğimiz köylerdeki çocuklar da aynı şekilde. Madenleri iyi biliyorlar, oraya gidenin bir daha gelemeceğini, devletten hiçbir yarar gelmediğini, şirketlerin umurunda bile olmadığını. Çoğu ilkokula gidiyor ama yaşlılardan bir o kadar farklılar. Ayrılmaya zamanı geldiğinde bırakmak istemiyorlar bizi. Bazıları bizi unutacaksınız gidince diyor, unutmamız için küçük hatıralar veriyorlar. Yola çıktıktan kısa süre sonra birimiz “ben çocukları özledim” diyor, hepimizin aynı şeyleri düşündüğümüzü görüyoruz ve tekrar başlıyoruz çocukları konuşmaya.

Sonraki durak Çanköy, Köşelerden çok farklı bir durumla karşılaşılıyor. Diğer köylere giden yardımların çok azı geliyor buraya ya da hiç gelmiyor. Diğerlerinden çok daha yoksul bir köy. 2004'te madenlerin açılmasıyla tarım ve hayvancılık ya hiç yapılamıyor ya da para getiriyor. Başka bir şans kalmadığı için madene gidenlerden bir işçinin evine gidiyoruz. Kocasını yeni kaybeden bir abla karşılıyor bizi.

“Üç tane çocuğum var, bak onlar kızlarım, şu arkadaki de oğlum. İlkokula gidiyorlar, büyük olan da lisede. Küçük kızım hala yalnız girmiyor odalara, korkuyor. Babası orada sanyor, girmek istemiyor. Anca biz olunca alacağımı alıyor çıkıyor hemen. Kimseden yardım almıyoruz. Ne şirket, ne devlet. Ne yapacağız bilmiyorum. Zaman gösterecek artık... Köyden 30'dan fazlası madene gidiyor. Bir akrabamız 9 yıldır gidiyor burnu bile kanamada, benimki gitti 9 ay sonra ölü çıktı oradan.”

Diğer madenci evleri de aynı durumda. Bakacak kimseleri de yok, yardım eden de. Yarın ne olacağını bilmiyorlar. Köyde tarım yapılamıyor artık, çünkü su sıkıntısı var. Bir de üstüne köye yakın bir su kaynağının da belediye tarafından yeni alındığını öğreniyoruz. Köye artık giren su da parayla satılacak.

Elmadere de diğer köylerden farklı değil, gidince hemen anlıyoruz. Cenazesi olan 11 hane var. Evleri gezerken yine çok sıcak karşılıyorlar bizi. Durumları olmamasına rağmen bir çoğu bir şeyler ikram etmek için ısrar ediyor. Eşini kaybeden bir kadın yine de bir şeyler hazırlamış bize, tam gitmeye yakın yolluk olarak elimize tutuşturuyor.

Maden faciasının üzerinden bir ay geçti. Ama hiçbir şey değişmemiş, ne Soma'da ne Kınık'ta ne de köylerde. Bölge halkı madene mecbur kaldığı sürece devlet ve şirketler hiçbir iyileştirme yapmıyor. Halk bunun farkında, ama madenciler ve aileleri de orayı unutturmamaya kararlılar.

Irak'daki Türkmenler Endişeli:
"Tek Güvencemiz Türkiye, varın siz düşünün..."

Zaytung

"Futbol konuşacağız, yorumlayacağız, ama Dünya Kupası'nın yarattığı problemlerden de bahsetmek durumundayız. Çok güzel bir kupa olacak ama insanların üzerini çimento ile örtemezsiniz."
Diego Armando Maradona

Eğer Haklarımız Yoksa, O Zaman Kupa Da Yok

Dünya kupası başladı ama maçlardan daha çok Brezilya emekçi halkının gösterdiği eylemler konuşuluyor. Başka türlü de mümkün değil çünkü dünya kupası nedeniyle evsizlerin başka şehirlere gönderilmesi, çocuklara dönük yapılan katliam ortada iken, plastik mermi ve gaz bombalarıyla insanlar yaralanırken, işçi ve emekçiler hakları için grevlerde, yürüyüşlerde iken futbolu kim konuşur. Üstelik futbol endüstriyelleşmişken ve kolektif spor olma durumu değil de hangi futbolcunun kaç milyon dolar para kazandığı konuşulurken neden sokaklarda yükselen isyan konuşulmasın! Sao Paulo'daki bir yürüyüşte dendiği gibi "eğer haklarımız yoksa, o zaman kupa da yok!"

Her dünya kupasının hatırladığı simge olayları vardır. 2014 Dünya Kupası grevler, isyanlar ve hükümetin gerçekleştirdiği katliamlarla anılacak!

Sokaklarda grevler, işgaller ve gösteriler yapan işçiler ve gençler daha iyi ücret, sağlık, barınma, halk ulaşımı için kaynak, toprak reformu ve onurlu bir emeklilik istiyor.

"Polis vahşetine ve toplumsal mücadelelerin suç haline getirilmesine bir son verilmesini istiyorlar. Ve FIFA'ya, büyük şirketlere, girişimcilere, bankalara ve tarım endüstrisine ayrılmış kamusal kaynakları protesto ettikleri gibi Başkan Dilma hükümetinin politikalarını, eyalet ve belediye yönetimlerini de protesto ediyorlar. Bu 15 Mayıs'ta tüm ülke olarak büyük bir mücadeleler sürecindeyiz. Başkentlerin çoğunda, sokaklarda Kupa'nın adaletsizliklerini protesto eden

gösteriler meydana geldi. Ama bunlar sadece yürüyüş değildi -aralarından San Pablo gibileri polis tarafından ciddi bir biçimde bastırılmıştı. Ülkede yüzlerce çeşitte protesto biçimi ortaya çıktı.

San Pablo'da bir düzineden fazla metalürji fabrikasında grevlerimiz vardı ve bunlar, federal hükümetin ekonomi politikasına karşı protesto yapmak için belediye metalürji emekçileri sendikası tarafından örgütlenmişti. Yerel bir öğretmenler ağının büyük bir yürüyüşü, belediye başkanı Haddad'ın (PT/SP) kamusal kaynaklarının girişimciler ve Kupa'dan ziyade eğitimcilerin talepleri için harcamasını talep ederek grevde seslerini yükseltti. Metro emekçileri hizmet sektörünü felç ettiler ve şehir merkezinde yürüyüşler yaptılar. Umud İşgali ve Halk Mücadelesi aileleri sabah erken vaktinden itibaren Anhanguera sokaklarını kapadılar. MTST (Evsiz Emekçiler Hareketi) de sabahleyin şehrin pek çok noktasında pek çok gösteri yaptılar. Protestolar Kupa'nın adaletsizliklerine karşı çıkan ve fakirler için barınma talep eden halk hareketleriydi...

Ve bu diğer başkentlerde de, Halk Kupa Komitesi'nin, CSP-Conlutas'ın, ANEL'in, sendikaları ve halk hareketlerinin örgütlediği gösterilerle birlikte bu şekildeydi. Ülkenin yaşadığı şey, sonuç olarak, üç düzeyde yöneticilerin (federal, eyalet ve belediye) yaptığı seçimlere ve ülkedeki gerekli değişimlere karşı yapılan bir protestolar günüyüdü. Dünya Kupası'nın gerçekleştirilmesini

engellemek için mücadele edenler sadece işçiler ve gençler değildi. Eylem biçimleri harekete zarar veren Black Block taraftarları gibi küçük gruplar yurt çapında protestolara katılan yüz binlerce genci temsil etmiyordu.

Protestolara neden olan şey, Dünya Kupası'nın ortaya çıkardığı adaletsizliklerdi. Neden hükümet meşhur "FIFA standartlarında" statlar için kamusal kaynak sağlayabiliyordu da aynı "standart" kamusal sağlık hizmetleri, eğitim, ulaşım için sağlamıyordu? Neden girişimcilere verilen onarım kaynakları fakirler için, tarım reformu için, bütün yaşamı boyunca çalışmış insanlara onurlu bir emeklilik vermek için kullanılmıyordu? [Protestolara sebep olan şey] topluma yayılmış olan kadınlara yönelik erkek şiddeti, ırkçılık ve homofobiydi ve otoriteler bu resmi değiştirmek için hiçbir şey yapmıyordu...

Milyonların hükümete ve ülkedeki gerekli değişimlere karşı memnuniyetsizliklerini dile getirmek için sokaklara çıktığı geçen yılın Haziran'ından beri Brezilya'da yeni bir siyasi durum içinde yaşıyoruz... Bununla birlikte bizim gördüğümüz şey, ülkedeki mücadele sürecinde, örgütlü işçi sınıfının geleneksel mücadele biçimleri yoluyla giderek rolünün artması ile birlikte ileri doğru bir sıçrayıştır. Bu resim, ileriki haftalarda çoğalma eğiliminde.

Mücadeleleri güçlendirelim ve birleştirelim! 12 Haziran bir grev, işgal ve sokak gösterileri günüdür! (CSP-Conlutas, Ulusal Yürütme Sekreteryası üyesi Zé Maria tarafından yazıldı.)

Yukarıda yazanlar bu süreçte nasıl geldiğini anlatıyor sonuçta bugün eylemler o kadar çok noktaya yayılmış durumdadık, tüm dünya emekçileri bu eylemleri destekliyor ve "halkçı" gibi görünen iktidarlara kaşı da yavaş yavaş çıkmaya başlıyor. Enternasyonal dayanışmayı büyütelim!

Umud Günes

Genç İşçiler Öne!

Sendikalar işçi sınıfının okullarıdır. İşçi sınıfının sınıf örgütlerinden biridir. Ama bugün sendikaların örgütlenme düzeyi o kadar düşük ve sendikaların işçi ve emekçilerde yarattığı güvensizlik o kadar fazla ki; işçi örgütlenmesinde faaliyet yürüten devrimcilerin işi eskiye nazaran bu alanda daha zor. Çünkü karşımızda sadece sermaye sınıfı, onun faşist devleti yok! Onunla birlikte işçi sınıfı içerisinde yer alan ve sendikaların tepesine çöreklenmiş bir elit tabaka ve oluşturdukları bürokrasi ile birlikte bütün cesaretsizlikleri var. Ve tabii nerdeyse bütün işçi eylemlerinde, grevlerde, direnişlerde bol bol yapılan uzlaşma ve sonucunda yaratılan güvensizlik var! Kuşku yok ki, her 10 işçiden belki de 9'unun aklına sendika denince bunlar geliyor. Haliyle mücadele etmek isteyenlerin de önündeki güçlükler artıyor. Güçlükler artıyor ama mücadeleyi zorlayan koşullar daha hızlı ve daha geniş bir alanda kendini hissettiriyor. Öyleyse ne yapacağız? Sendikalardan vaz mı geçeceğiz?

Bizce hayır! Sendikalardan vazgeçemeyiz! Çünkü onlar hala işçi sınıfının okuludur. Ama bu haliyle de kabul edemeyiz. Çünkü şu an sınıf mücadelesini ilerletmekten çok onu zayıflatıyor, her adımda güçsüzlüğün göstergesi olarak kitlelerin karşısına çıkıyor. Fakat işçilerin örgütlenmesi ile ilgileniyor, işçi sınıfını devrimin dayanacağı güç olarak görüyorsak; işçi sınıfının örgütlenebileceği her alanı önemsemeli ve yaşanan sorunların üzerine gitmeliyiz.

Bugün tüm pasifliğine ve ürkekliğine rağmen, işçi sınıfı zor ve çekilmez bir yaşamı yaşıyor. Buna yaşamak denirse tabii! İşçilerin büyük çoğunluğu örgütsüz ama düzenden ve gidişattan da memnun değil. Peki ne yapmalı?

Genç İşçiler Mücadelenin Taşıyıcısı Olacaktır!

Son bir yılı ayaklanma halinde geçirdik ve bu süreç devam edeceğe benziyor. Ama hala bu sürecin önemli eksiklerinden biri işçi sınıfının sınıf olarak varlığıydı. İşçi sınıfını birçok kez ayağa kaldırmaya gereken olaylar yaşandı ki-Soma katliamı gibi- işçi sınıfı gücünü gösteremediysedi sistemi yerinden oynatırdı.

Evet milyonlarca insan sokaklara döküldü ama bu süre zarfında fabrikaları, atölyeleri, ulaşımı vs. durduramadık. Çünkü işçiler ya örgütsüz ya da örgütlü olunan yerlerde sendikaların pasif ve ürkek tutumu egemen. Ögle arasında iş durdurma eylemi yapacak kadar cesaretlili!

Oysa bize daha fazlası gerek! Burada genç işçiler bayrağı en önde taşımalıdır. Gerek örgütlenme alanında, gerekse de mücadele alanında genç işçiler öne çıkmalıdır. Genç işçilerin aileye bakma zorunluluğunun olmaması, enerjik ve atak olması gibi pek çok sebep sorumluluğun daha fazla genç işçilerde olmasını beraberinde getiriyor. Örgütlenme ve mücadele etmek için işçilerin o kadar çok sebebi var ki saymakla bitmez. İşte burada öncelikli görev genç işçilerin örgütlenmesidir. Genç işçileri örgütleyecek ve genç işçilerle sınıf mücadelesini daha ileriye taşıyacağız.

Militan Bir Sınıf Sendikacılığı İçin!

Sendikaların şu an şu bizlere gösterdiği tablo şöyle; son derece pasif, kavgadan uzak ve açıkçası arkalarındaki kitle baskısı olmasa, şu an olanı dahi yapmaya niyetleri yok. Ama sendikalar sınıf ve kitle örgütleridir ve önemlidir. Genç işçilerin önündeki bir diğer görev ise, sendikaların içinde gerçekten militan bir sendikacılık örneği yaratmaktır. İşçi sınıfı örgütlenmesini güçlendirecek ve işçilerin güvenebileceği bir odak yaratmak ancak böyle olur.

Bunun kolay bir iş olmadığı ortada, lakin işçi sınıfının içinde güçlü ve sağlam bir örgütlenmeye sahip olmak istiyorsak, yönelimimiz bu olmalıdır.

Genç Emekçiler Birliği işçi gençlik içindeki faaliyetlerinde bu hedefleri de gerçekleştirmek istiyor. GEB'in tüm faaliyeti işçi ve emekçi gençliğin örgütlenmesi; militan bir işçi hareketi yaratmak; gençliğin sosyalist bilinç ve kültürle yetişmesini sağlamak ve en nihayetinde devrimin gelişimini örgütlediği her alanda sağlamaktır. GEB sınıf hareketi içerisinde her türlü bürokratik karşıdır. Sınıf hareketini ilerletmek isteyen her genç işçinin yeri GEB'dir. Çünkü GEB işçi gençliğin mücadele örgütüdür.

Dünya devrim tarihi bu konuda yaratılmış örneklerle doludur. Keza bizim kendi tarihimize de incelendiğinde GEB'in önemi ve genç işçi örgütlenmesinin önemi görülüyor. Öyle ki; GEB'ten enternasyonal dayanışmanın en iyi örneklerinden birini yaratmış olan Teğmen Ali (Cevat Saim Çelen) gibi kadroları çıkarmıştır.

Tarihimiz bize güç veriyor! Devrimci koşullar bize pek çok olanak sağlıyor. İşte bu nedenle, işçi sınıfının iktidarı için genç işçiler en öne!

HARRAN ÜNİVERSİTESİ MEZUNİYETLERİNİ EYLEMLE BİTİRDİ

Lice katliamını ve Lice'de yapılan karakol- kalekolları protesto etmek için Urfa Harran Üniversitesi'nden mezun olan öğrenciler mezuniyet gününde "LICE'DEN MESKENE DİRENİŞE DEVAM" pankartı açtı. Ardında, yürüyüşe geçen öğrenciler "Lice'ye selam direnişe devam", "Rektör İstifa", "Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganlarını attı. Bunun üzerine eylem yapan öğrencilere polis müdahale etti. Polisler sprey gaz ve coplarla öğrencilere saldırdı.

Dersim Kız Yurdunda İsyan

Dersim Çemişgezek MYO Kız Yurdu'nda 2 Haziran günü akşam 19.00- 20.00 saatleri arasında kız yurdundaki güvenlikçiler herhangi bir açıklamada bulunulmadan işten çıkarıldılar. Bunun üzerine kız öğrenciler saat 22.00 saatlerinde işgale geçtiler.

Çemişgezek halkı da öğrencileri yalnız bırakmadı.

Öğrenciler sürekli "Öğrenci Uyuma Hakkına Sahip Çık", "Yönetime Karşı Omuz Omuza" sloganları atarak tencere tavalara seslerini yükselttiler. Öğrenciler yalnızca yurtta güvenliğinin bulunmamasına karşı yapmadılar bu eylemi. Aynı zamanda yurttan temizlikçi bulunmaması ve geçtiğimiz yıllarda okulun çatısının uçması, öğrenciden yurt parasının çok fazla alınması üzerine de yapılmıştı.

Yurtta kalmayan bir arkadaşımızı Soma'da yaşanan katliamla ilgili okulda boykot çalışmalarını yürütmesi nedeniyle daha

önce okulda tehdit eden terörle mücadele polisleri, yurttaki bu olaylarla ilgili de "burada siyaset üzerinden propaganda yapıyorsun" dedi. Diğer öğrenciler buna karşılık vererek polisi kız yurdundan kovmak için çabaladılar ancak başarılı olamadılar.

Öğrenciler yönetimin gelmesini beklerken karşılarında ilk önce okul güvenliğini ve sonrasında öğrenci sekreterini buldu. Öğrenci sekreteri, öğrenciler üzerinde baskı kurup üstü kapalı tehditte bulundu ve öğrencilerin geri çekilmesini sağladı.

Öğrenciler saat 00.00 civarı eylemi sona erdirdi.

“Direnişteyken Müjdeli Yasa Haberine İnanılmaz”

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışmakta olan Dev Sağlık İş Sendikası'na üye 8 işyeri temsilcisi sağlık işçisi Soma madeninde yaşanan katliamın ardından taşeron çalışma sistemine dikkat çekmek ve katliamı protesto etmek için iş bırakışlar ve ardından işten atılmışlardı.

Hastane önünde taşeron çalışmanın kaldırılması ve işlerine dönme mücadelesini 21 gündür sürdüren sağlık işçileri, 11 Haziran günü mecliste görüşülmekte olan yasa tasarısına dikkat çekmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sağlık işçileri adına Nail Tekin “Yıllarca bu hastanede iş güvenliği olmadan taşeron şirketler üzerinde asıl işçi olarak çalıştırıldık. Bizler bu hastanenin inşaatlarında, depolarında, servislerinde, enjeksiyon odalarında, radyasyon riski taşıyan birimlerinde iş güvenliği olmadan çalıştırıldık. Asıl işveren olan bu hastane 8 arkadaşımızı İş Kanunu'nun 25. maddesini öne sürerek işten attı. Böylece yıllardır biriken primlerimizle oluşturulan işsizlik sigortasından ve yılların emeği olan kadem tazminatı hakkımızı elimizden almış olduklar. Bizim işten atılmamıza karar verenler bu kararı vicdanlarını sorgulamadan vermişlerdir. Bizleri işten atanlar direnen bizleri değil çocuklarımızı ve ailelerimizi de ahlakla terbiye etmeye çalışıyorlar” dedi. Sağlık emekçileri olarak işlerine geri dönüncüye kadar ve taşeron sistemi kaldırılmaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söylediler.

İşten atılan işçilerden Muzaffer Mengü ise 650 bini kamuda olmak üzere 1 milyon 100 binden fazla emekçiyi kapsayan yasanın meclis gündeminde olduğunu, yasa tasarısında maden işçilerinin çalışma ko-

şullarında kısmi iyileştirmeler yer aldığını, fakat taşeron işçilere “müjde” olarak verilen bir iyileştirmenin söz konusu olmadığını belirtti.

Soma'da madende yaşanan katliamın da taşeron çalışma sisteminin bir sonucu olduğunu belirten Mengü, taşeron sağlık emekçilerinin de yıllarca ölümlerle burun buruna çalıştırıldıklarını ve bu sömürüye karşı örgütlenme ve eylem haklarını kullandıklarını ifade etti.

Bu çalışma koşullarını reva gören, insanca yaşam ve güvenceli iş isteyen işçileri işten çıkaran bir iktidarın çalışma koşullarını iyileştirmesinin mümkün olmadığını ve şu anda üç farklı yerde taşeron işçile-

rin direnişte olduklarını belirten Mengü, “Okmeydanı Hastanesi'nde 21. günü geride bırakırken direnişimizi ve onurlu mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu direniş Soma'yı unutturmak isteyenlere karşı bir adalet nöbetidir. Bu direniş çıkardığı yasalarla taşeronu yaygınlaştırmak isteyenlerin yalanlarına bir cevaptır. Bu direniş bize haklarımızı almanın tek yolunun örgütlü mücadele olduğunu gösteren en güzel deneyimdir. İşlerimize geri dönüncüye kadar da direnişimizi sürdüreceğiz” diyerek sözlerini tamamladı.

DİSK Genel Sekreteri ve Dev Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu da mecliste görüşülmekte olan yasa tasarısı için “Mecliste görüşülmekte olan yasa tasarısının asıl yüzü işte buradaki 8 arkadaşımızın 21 gündür sürdürmekte oldukları direniştir. Kocaeli ve Alanya Şevket Yılmaz Hastanelerinde sürmekte olan direniştir” dedi.

Çerkezoğlu 13 Haziran günü de taşeron çalışma sisteminin kaldırılması için tüm yurt çapında eylemde olacaklarını, Ankara'da TBMM kapısında olacaklarını ve taleplerinin görmezden gelinmesi halinde eylemleri yükselterek sürdüreceklerini belirtti.

Basın açıklaması sırasında Almanya'da bulunan Verdi Sendikası temsilcileri de işçileri ziyaret etti. Verdi Sendikası temsilcileri Arzu Çerkezoğlu ve Almanca bilen sağlık işçilerinden bilgi aldı. Taşeron çalışma sisteminin tüm ülkelerde giderek yaygınlaşmakta olduğunu ve buna yönelik mücadelenin önemine değinerek Dev Sağlık İş Sendikası ve işten atılan işçilerle uluslararası dayanışmada bulunacaklarını belirttiler.

Göğüs Hastanesi Emekçileri Eylemde

İzmir'de Göğüs Hastanesi Emekçileri hastanenin kapatılmasına karşı eylem yaptılar.

10 Haziran günü öğle tatilinde yapılan eylemde önce hastanenin etrafında bir insan zinciri oluşturuldu; sonra sağlık emekçileri hastanenin içinde yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş esnasında sık sık “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “İzmir Uyuma Hastanene Sahip Çık” sloganları atıldı. TTB Merkez Konseyi'nden Fatih Sürenk burda yaptığı açıklamada “eylemimizi büyüterek devam edeceğiz her türlü hukuki ve eylemsellik devam edecek.” dedi.

Basın açıklaması, 12 Haziran Perşembe günü 10.00-12.00 arası yapılacak olan iş bırakma eylemine çağrıyla sona erdi.

İşten Atmalar Son Bulsun

Narlidere Belediyesi tarafından işten çıkarılan 17 işçi için, 10 Haziran günü basın açıklaması yapıldı.

Bütçe yetersizliği nedeniyle, toplu sözleşme sürerken 17 işçinin iş akitleri feshedildi. Yaklaşık 1 hafta önce işten atılan işçiler belediye binası girişinde basın açıklaması yaptılar.

Türk-İş 3. Bölge temsilcisi Hasan Hüseyin Karakoç ve Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı

Ahmet Mutoğlu yaptıkları konuşmalarında “Toplu sözleşme sürenken belediye başkanının bu tavrı iş huzurunu baltalamaya yöneliktir. Derhal bu tavrından vazgeçip, işten çıkarılan arkadaşlarımızı işe almalıdır. Aksi takdirde o zaman iş yerinde iş huzuru kalmayacaktır.” dediler.

Açıklama atılan sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

Taşeron Çalışmaya Karşı Ortak Eylem

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işten atılan 8 Dev Sağlık İş üyesi taşeron sağlık işçisiyle birlikte 13 Haziran günü eylem yapan sağlık emekçileri “Taşeron Çalışma Yasaklansın – İşçi Sağlığı Ve İş Güvenliği Kuralları Uygulansın” yazılı pankart açan sağlık emekçileri, “Taşeron Çalışma Ölüm Demektir”, “Taşerona Teslim Olmayacağız”, Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganlarıyla işten atılmaları ve mecliste görüşülmekte olan yasa tasarısını protesto etti.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Ozan Toraman, sağlık meslek örgütleri olarak taşeron çalışmanın yasaklanması için bir çok ilde hastaneler önünde basın açıklamaları yaptıklarını ve taşeron yasasına karşı mücadeleyi sürdürme kararlılığında olduklarını belirtti. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışırken Soma'da yaşanan katliamı protesto ederek iş bırakan 8 Dev Sağlık İş üyesi sağlık emekçisinin işten atılmalarına sessiz kalmayacaklarını ve onların mücadelesini kendi mücadeleleri olarak gördüklerini söyledi.

İşten atılan Dev Sağlık İş üyesi sağlık işçisi Ali Çakır, hastane yönetimi tarafından kendilerine “Siz taşeron işçisiniz, eylem yapamazsınız, haklarınızı arayamazsınız” denildiğini belirterek Soma katliamı sonrası maden işçilerinin ve ailelerinin acısını paylaşarak insani duyarlılıkla iş bıraktıklarını fakat asıl duyarlılığı göstermesi gereken hastane yönetiminin kendilerini işten attığını Çalışma Bakanlığı'nın ise buna sessiz kaldığını anlattı. Çakır, “Şimdi de taşeron çalışmaya karşı mücadelemizi sürdürüyoruz. Daha önce bizi işten atanlar kaybettiriyoruz. Biz kazandık ve işimize geri döndük. Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki, ya biz bu kapıdan içeri girip işleri-

mize devam edeceğiz ya da her yeri eylem alanı direniş alanı yapıp bu hastane yönetimi ve Çalışma Bakanlığı'na rahat vermeyeceğiz” dedi.

Konuşmaların ardından Dev Sağlık-İş, SES, TTB, TDB, Türk Hemşireleri Birliği, Ebeler Derneği, Sosyal Hizmet Uygulamaları Derneği, Türk Medikal Radyo Teknolojileri Derneği, Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği adına hazırlanan ortak basın açıklamasını SES Şişli Şube Başkanı Fadime Kavak okudu.

Sağlık Bakanlığı'nın bir taşeron bakanlığına dönüştürülmeye çalışıldığına dikkat çekmeye çalıştıklarını belirten Kavak, çalışma hayatının artık tüm sağlık çalışanları ve sağlık hizmeti alanlar açısından kanayan bir yaraya dönüştüğünü söyledi.

Kavak, işyerlerinde alınması gereken işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerine de değinerek çok tehlikeli işyeri statüsünde olan

hastanelerde, iş güvenliği önlemlerinin kağıt üzerinde kalmaktan öteye gidemediğini, taşeron şirketlerin keyfi bildirimlerinin esas alındığını bu nedenle de birçok işyerinde sağlık hizmeti veren emekçilerin sağlık çalışanı olarak tanımlanmadığına dikkat çekti. Ucuz işgücü, düşük maliyet hesaplarıyla sağlık çalışanlarına güvencesiz bir çalışma dayatılınca, halkın sağlık güvencesinin de yok sayıldığına işaret eden Kavak, “Sağlık çalışanlarının geleceği ve hastalarımızın sağlığı taşeron şirketlerin üç kuruşluk karı için akıllmaz oyunlarına kurban ediliyor” dedi.

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işten atılan ve eylemlerinin 23. gününde olan Dev Sağlık İş üyesi arkadaşları, işlerine dönüncüye kadar, onlarla dayanışmaya sürdüreceklerini belirten sağlık emekçileri, “Taşeron Çalışma Ölüm Demektir Yasaklansın” sloganıyla eylemi sonlandırdı.

“Rahatsız Etmeye Devam Edeceğiz”

İşten atılan MT Reklam işçileri patrona uyarı yürüyüşü yaptı.

MT Reklam işçileri daha iyi çalışma koşulları için DİSK Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılmışlardı. Yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan MT Reklam işçileri 4 Haziran günü de Şekerpınar'da bulunan fabrikadan Gebze'deki depo önüne kadar “Sendika Hakkımız Engellenemez - MT Reklam İşçileri” pankartı açıp “Yaşasın İşçilerin Birliği”, “Her Yer MT Her Yer Direniş” sloganlarıyla yürüdü. Depo önünde basın açıklaması yapan MT Reklam işçileri, patronun haksız işten atmasına karşı sessiz kalmayacaklarını söyledi.

Birleşik Metal İş Sendikası Gebze Şubesi Mali Sekreteri Ali Gündüz de yaptığı konuşmada MT Reklam işçilerinin anayasal haklarını kullanarak sendikacı olduklarını ve işten atıldıklarını anlatarak, “MT patronunu uyarıyoruz. Eğer sen 'istediğim gibi işçileri çıkarırım kapı önüne koyarım bana hiçbir şey olmaz' diyorsan yanılıyorsun. Bizler bugün bu fabrikanın önünde, diğer gün evinin önünde, bir başka gün yemek yediğin lokantanın önünde hakkımızı aramaya ve seni rahatsız etmeye devam edeceğiz” dedi.

Çankaya'da Ömür Tekin Kazandı

Ankara Çankaya belediyesinde sendikal örgütlenme faaliyeti yürüten Ömür Tekin keyfi bir biçimde işten atılmıştı; iş hakkı için eyleme başlamıştı.

Her yerde taşeronla karşı olduğunu söyleyen, Soma vb yerlerde her zaman taşeronun zararlarını dile getiren CHP, kendi belediyelerinde hem taşeronu savunuyor, hem de sendikal örgütlenmelerin önüne geçmeye çalışıyor. Bunun benzerlerini İzmir Konak-Buca Belediyeleri ve İstanbul Kartal Belediyesi işçileri başta olmak üzere örgütlenmek isteyen işçilerde yaşamıştık. Muhalefet yapmaya gelince taşeronla karşı sendikal baskılara karşı aslan kesilen burjuva partisi CHP, kendi işçilerini taşeron çalıştırmakta, sendikal örgütlenmelerin önüne geçmede ve işten atmada beis görmüyor.

114 gün eylemini tek başına sürdüren Ömür Tekin'e sahip çıkan, onun sesini duyuran ve CHP'li milletvekillerine baskı yapan ise RedHack olmuştu. 114 günün sonunda Çankaya Belediye Başkanı Ömür Tekin'i tekrar işe almak zorunda kaldı.

Bunun üzerine Ömür Tekin, 3 Haziran günü yaptığı basın açıklaması ile eylemini sonlandırdı.

Aliğa İşçilerine Ziyaretler Sürüyor

“Tasarufa gitme” gerekçesiyle işten atılan Aliğa Belediyesi işçilerini Mücadele Birliği okurları olarak 6 Haziran günü ziyarete gittik.

Belediye karşısında Demokrasi Meydanındaki çadırlarında bekleyişlerini sürdüren işçiler: “Belediye başkanı kesinlikle dönüş yok diyor. Yeni listeler hazırlanıyor, işten çıkarılacaklar için” diyorlar. Çeşitli platformlardan ziyaretler ise sürmekte. İşçilerin “Aliğa Direniş Festivali” organize ettiklerini ve yaklaşık on gün boyunca çeşitli tiyatro ve müzik gruplarının kendilerine akşamları etkinlikler düzenlediklerini öğreniyoruz.

Komite toplantısı yapmak üzere çadırdan ayrılan işçiler, CHP'nin belediye meclisinde önerge vermemesini tepki ile karşılıyorlar. Ve önümüzdeki günlerde CHP'den toplu istifaların gündemlerinde olduğunu söylediler.

Ayrıca bugün sendikacı oldukları için işten atılan Çiğli Organize Sanayideki Luna işçilerini ziyarete gittiğimizde, direniş çadırının olduğu yerde hiçbir işçinin olmaması dikkatimizi çekti.

Mücadele Birliği İzmir

Soma'da Maden İşçileri Yine Eylemde

Soma'da madende yaşanan katliamın ardından bölgedeki maden işçileri ve ailelerinin tepkileri sürüyor. 4 Haziran günü DİSK'e bağlı Devrimci Maden Arama ve İşletme İşçileri Sendikası (Dev Maden Sen) ve maden işçileri Soma Hükümet Konağı'nın bulunduğu Cengiz Topel Meydanı'nda toplandı. İşçiler, Hükümetin madenlere inme konusunda 1 Haziran'a kadar süre vermesine rağmen, henüz madenlerdeki işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmasına dair bir gelişme olmamasına tepki gösterdiler.

Yaşanan katliamın ardından halen kapalı olan maden ocaklarının ne zaman açılacağı ve işçilerin madenlere hangi koşullarda döneceği belli değil. Maden işçileri 4 Haziran günü bir kez daha kamulaştırma talebiyle TKİ önüne yürüdü.

Dev Maden Sen Ege Bölge Temsilcisi Hacı Yılmaz ve DİSK'e bağlı Elektrik, Gaz, Su, Baraj Çalışanları Sendikası'nın (Enerji-Sen) eski genel başkanlarından Kamil Kartal'ın öncülük ettiği işçiler, Cengiz Topel Meydanı'ndan Ege Linyit İşletmeleri (ELİ) Müessese Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Hükümet konağı önünde bir araya gelen işçilere polis saldırdı. Sivil polisler ve emniyet amirleri Hükümet Konağı önündeki meydana toplanan işçilere "Burada toplanamazsınız" diyerek burada toplanmanın yasaklandığını söyledi. Polislerin bu tutumuna tepki ise, madende hayatını kaybeden işçi ailelerinden geldi.

Madende yeğenini kaybeden Zeynep Aktaş, polisleri "Hakkımızı aramak için izin mi almamız lazım?" diyerek haklarını aramaktan vazgeçmeyeceklerini, sadece ölenlerin değil, herkesin hakkını aradıklarını söyledi.

Polisin, izinsiz olduğu gerekçesiyle durdurmak istediği işçiler, yolu trafiğe kapatmadan, kaldırımdan yürüyerek eylemlerini sürdürdü. "Soma Uyuma Madencine Sahip Çık", "İşçiler Burada Katiller Nerede", "Kamu Gelecek Dertler Bitecek" sloganları ile Soma Beşyol Kavşağı'ndaki madenci heykeline gelen işçilere, madende hayatını kaybeden işçilerin aileleri de destek verdi.

Hükümet Konağı önünde yapılan

açıklamada konuşan kamu işçisi ve Maden İşçileri Komitesi Üyesi Mustafa Şala, işçiler olarak madenlerin kamulaştırılması taleplerinden vazgeçmeyeceklerini dile getirerek "Özelleştirme ve taşeronlaştırmanın tamamen ortadan kalkmasını istiyoruz" dedi.

İşçilerin, ELİ Müessese Müdürlüğü'ne yaklaşık 100 metre kala çevik kuvvet ekibi tarafından önü kesildi, Soma Emniyet Müdürü Okan Arslan, yürüyüşün kanunsuz olduğu gerekçesiyle madencilerin dağılmasını istedi.

Görüşmeler sonucunda polis, grubun ELİ önünde basın açıklaması yapmasına izin verdi. İşçiler adına açıklama yapan Kamil Kartal, hükümetin maden faciası-

nın ardından planlanan düzenlemeleri lütfümüş gibi sunduğunu söyledi. Kartal, madenlerin özelleştirilmemesini, özel işletmeye devredilenlerin de kamulaştırılmasını istedi.

Hacı Yılmaz da işçileri Dev Maden Sen çatısı altında birleşmeye davet etti. Basın açıklamasının ardından slogan atan işçiler, eylemlerine Dev Maden Sen'in belediye binası arkasında açtığı Soma temsiliyeti önünde son verdi.

Haber içinde küçük bir kutuya konabilir:

Eylemin en önünde madenci yakını kadınlar vardı. Polisler işçilerin ve yakınlarının yürüyüşün önünü kesti ve "dışarıdan gelen provokatörlerin onların aklını karıştırdığını" anons etti. İşçi yakını kadınların cevabı çok netti. "Onlar bizim acımızı paylaşmaya geldiler. Buraya gelen herkes benim evladımdır".

Soma Yürüyor

14 Haziran günü Somalı maden işçileri yine eylemdeydi. Soma Cengiz Topel Meydanı'nda saat 11.30 sıralarında bir araya gelen işçiler, "Soma Uyuma, Şehidine Sahip Çık", "Madenci Burada, Esnaf Nerede" ve "Katiller Hesap Versin" sloganları ile yürüyüşe geçti. Kitle, Atatürk Caddesi'nden Beşyol Meydanı'na yürüdü, yürüyüş sırasında Atatürk Caddesi üzerinde oturma eylemi yaptı.

Maden faciasında hayatını kaybeden işçilerin aileleri de İmbat Madeni'nin vardiyaya giden otobüslerin önünü keserek madene doğru yürümek istedi. Polis barikat kurarak aileleri yolda durdurdu. İşçilere ve ailelere gaz bombaları ile saldıran polis, kitleyi dağıtamayınca barikatları kaldırmak zorunda kaldı. Kitle yürüyüşüne devam etti.

Yatağan İşçileri Özelleştirmeye Karşı Tomanın Üzerine Yürüdü

Yatağan Termik Santrali'nin özelleştirilmesiyle ilgili saat 16.30'da görülecek olan ihale öncesi işçiler yine Türk-İş'te. Üç gündür Türk-İş'i işgal eden işçilere bu sefer Tunçbilek işçileri, Tes-İş Samsun Şubesi ve Yatağan ve Milas'tan gelen işçiler de katıldı. "Genel Grev Genel Direniş" sloganıyla işçiler Türk-İş'e geldiğinde burada da olağanüstü başkanlar toplantısı vardı.

Saatler 16.00'ya geldiğinde Yatağan işçileri, olağanüstü başkanlar toplantısından çıkan sendika başkanlarıyla birlikte basın açıklaması gerçekleştirmek için Türk-İş önünden özelleştirme ihalesinin görüleceği Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Ancak Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın önü yine polis ablukası altında. Polis kurduğu barikatla işçilerin yürüyüşünü engellemek istedi. Sendika yöneticileri ise emniyet müdürleri ile görüşmeye başladılar.

Polis işçilerin yürüyüşüne izin vermezince Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay burada bir açıklama yaptı. Atalay, "Yatağan tüm ülkeyi ilgilendiren bir konudur. Özelleştirme ülkenin kaynaklarını bedava vermek demektir, peşkeş çekmektir. Bunun için eylemler yapacağız geri adım atmayacağız. Bütün işçiler buna uymalıdır" dedi.

16 Haziran'da TES-İş ve Maden-İş'in iş bırakma eylemleri yapacağını duyuran sendikalar, 17 Haziran'da da Türk-İş'e bağlı sendikalar 2 saatlik iş bırakma eylemi yapacaklarını da söylediler. İşçiler ise eylem planını yetersiz buldular ve "Genel Grev Genel Direniş" sloganlarına devam ettiler.

Yatağan Maden-İş Başkanı Süleyman Girgin burada bir konuşma yaparak "10 aydan beri Yatağan'ı Türkiye gündemine taşıdık. Biz sadece kendimiz için mücadele vermiyoruz. Kurtuluş Parkı'ndan artık ayrılıyoruz ama Ankara'da olacağız. Türk-İş'in eylem planı gerçekleştirilene kadar burada olacağız. Bu hareket kazandırsa işçi sınıfı kazanacak. Kaybederse

işçi sınıfı kaybedecek" dedi.

Saatler 17.00'ye gelirken işçiler polis barikatına yüklendiklerinde polisler biber gazlı plastik mermili saldırısı başladı. Polisin yoğun gaz sıkmasına rağmen işçiler ayrılmadı, Tesiş Yatağan Şube Başkanı TOMA'nın önüne yattı, işçiler de yeniden tomaya yürüyerek üzerine tırmanmaya çalıştı. Polis saldırısını sürdürürken çatışma Kurtuluş Parkı'na kadar yayıldı.

Bu sırada gelen haberlerle Yatağan Termik Santrali ihalesinin bittiği ve ihaleyi TEMSAN'ın kazandığı öğrenildi. İşçiler öfkeli sloganlarla karşıladılar haberi. Tes-İş Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin, Ankara'daki eylemlerinin bittiğini ama bu yağmaya izin vermeyeceklerini, şirkete Yatağan'a sokmayacaklarını, kendilerine destek veren öğrencilerin terörist ve provokatör ol-

madıklarını, kimsenin kendilerini buna inandıramayacağına dair kısa bir açıklama yaptı.

Açıklamadan sonra işçiler öfkeli sloganlarla Güvenpark'a doğru yürümeye başladılar. İşçilerin yolu Koleji'de toma ve çevik kuvvet kesti. Polis barikatını aşan işçilerin önü Mithatpaşa Köprüsü altında yeniden kesildi. Barikata doğru yürüyen işçilerin hedefi Güvenpark idi. Ancak burada sivil faşistlerin toplandığı haberi alınca yönlerini Yüksel Caddesi'ne çevirdiler.

Saat 18.30 civarında Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapan işçiler Yatağan'a dönmek üzere Ankara'dan ayrılmaya hazırlandılar.

Ankara'nın yanı sıra Yeniköy Termik Santrali önünde de işçiler özelleştirmeye karşı eylemde idi.

Yatağan İşçileri Türk-İş Genel Merkezi'ni İşgal Etti

Ankara'da 3 aydır eylem yapan Yatağan işçileri 10 Haziran günü Türk İş Genel Merkezi'ni işgal ettiler. İşçiler görüşebilecekleri bir muhatap beklerken, Türk İş Başkanı Ergün Atalay ise Cenevre'de.

TES-İş Şube Başkanı Fatih Erçelik işçiler adına, "Evlat sıkışır baba evine sığınır, baba bizi kurtar der. Bizim babamız da evimiz de Türk-İş. Biz bu özelleştirme iptal edilene kadar Türk-İş'ten ayrılmayacağız, burada yatıp burada kalkacağız" diyor.

15-16 Haziran'ın Yıldönümünde Soma'da

TMMOB 15-16 Haziran için Soma'daydı. Sabahın erken saatlerinde buluşuldu. İstanbul, Ankara ve İzmir illerinin katılımıyla saat 10.00'da Soma Mezarlığı ziyaretiyle başladı. Ziyaret sonrası İETT Bölge Müdürlüğü önünde toplanan kitle yürüyüş için harekete geçti. "Kaza Değil Cinayet", "Kader Değil Katliam", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Güzel Ölmek İstemiyoruz" sloganları atarak alkışlarla yapılan yürüyüşte, önce Soma maden anıtı önünde saygı duruşunda bulunuldu, ardından Hükümet Konağı'nda son buldu. Yürüyüşe Mücadele Birliği Ve Kaldıraç katıldı.

Meydan'da 31 işçiyi simgeleyen baretlerin sergilendiği alan katılımcılar ve yöre halkı tarafından ilgiyle karşılandı.

TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı yapmış olduğu basın açıklamasına Soma'da ve maden ocaklarında yaşamını yitiren meslektaşlarını ve tüm maden işçilerini anarak, aile ve yakınlarını saygıyla selamlayarak başladı. 44 yıl önceki 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanmasını hatırlatarak şunları söyledi.

"Türkiye işçi sınıfı sendikal yasaklara ve barajlara karşı tarihin en büyük işçi direnişini 15-16 Haziran'da gerçekleştirdi. 168 fabrikadan 150.000 işçinin katıldığı ayaklanmaya şiddetle müdahale edildiği için 3 işçi ölmüş, 200 den fazla işçi yaralanmış, sıkı yönetim ilan edilmiş yüzlerce sendikacı 12 Mart mahkemelerinde yargılanmış, 5000'i aşkın işçi işten atılmıştı. 12 Mart döneminde sermayenin çıkarları doğrultusunda düzenlenemeyen yasa 12 Eylül faşist darbeye işçilerin aleyhine biçimlendirilmişti". Ardından Soğancı 12 Eylül'ün devamı olan AKP'nin dönemindeki iş cinayetleri, iş güvensizliği, torba yasalarla ve taşeronlaştırma bu katliama zemin hazırladığını belirtti.

"TMMOB; aşırı kar hırsıyla, mesleklerimizin doğru icrasını sınırlayan, meslektaşlarımızın baskı altında kaldığı taşeronluğun tamamen kaldırılması ve güvenli bir çalışma yaşamının mesleklerimizin icrası için olmazsa olmaz olduğunu bilerek, güvenceli çalışma için mücadele edeceğiz. Soma'da buradan TMMOB bir kez daha sesleniyor; KAZA DEĞİL CİNAYET, KADER DEĞİL KATLIAM"

Açıklamanın ardından 301 siyah balon gökyüzüne bırakıldı. Soma katliamında yaşamını yitiren maden işçisi eşi eyleme katılanları selamladı. Kısacık okuduğu dizelerde öfke ve feryatları hakimdi.

Basın açıklamasından sonra sadece İstanbul katılımcıları Kınık ve Savaştepe belde-lerine giderek orada işçilerle sohbet edip onları dinlediler. İşçilerin yeni örgütlenme çalışmalarını, kendi çalışma koşullarını dinlendiler.

İki beldede de işçiler, kurdukları dernekler üzerinde çok yoğun baskının olduğunu, Soma da çalışan işçilerin hala paralarının ödenmediğini, kendilerine verilen tarihte gittiklerini karşılarda çevik kuvveti bulduklarını aktardılar. Madende kullandıkları gaz maskelerini göstererek hiçbir güvenlik öneminin olmadığını, göz göre göre ölüme terk edildiklerini ifade ettiler. Maden ocaklarının denetimden geçmediği, denetime geldiklerinde de varolan eksiklikleri görmezden geldiklerini, amirlerin ve müdürlerin baskılarından, sendikalarından şikayetlerini aktardılar.

Türk-İş sendikasına devlet eliyle üye olduklarını, kullanmak istemedikleri oylarının onların adına kullanılmış gösterildiğini belirttiler. Şimdi maden işçileri sendikalarını değiştirme çabasıyla, son hız örgütlenme faaliyeti yürütüyorlar. Ancak devlet bütün kurum ve kuruluşlarıyla işçiler üzerinde bu kararı almaları adına baskı yapıyor.

ÖZGÜR GÜVEN

AYAKLANMANIN
BİRİNCİ YILINDA

31 Mayıs Ayaklanması bundan sonra ne olursa olsun Birleşik Devrim açısından bir dönüm noktası oldu, tarihsel bir olay olarak tarihe geçti.

Örgütlü devrimci güçleri kat kat aşan devrimci kitle hareketi, devrim ve karşı devrim güçlerinin karşılıklı konumlanışları, birbirleri üzerindeki etkileri... Toplumsal sınıflar arasındaki güçler dengesi, nesnel devrim, 31 Mayıs ayaklanmasında bütün bırakılıyla açığa çıktı. Bu ayaklanma, Birleşik Devrimin hem nitel hem de nicel olarak gerçekleştirdiği bir sıçramaydı. Emekçi yığınların ve halkların devrimi, devrimde zaferi ne kadar istediklerini, “öncü” aracılığıyla değil, devrimci örgütler aracılığıyla değil, doğrudan, kendi diliyle, kendi eylemiyle sokakta ilan etmesiydi.

1 Haziran’da kitlelerin elde ettiği zafer, Taksim’in ele geçirilmesi, hem kitlelerin özgüvenini artırdı, hem de bütün kentlerde henüz sokağa çıkmayan geniş yığınları etkiledi, sokağa çekti. Büyük emekçi kitleler sokağa, devrimin dilini keşfetti, kendi gücünü gördü, test etti.

Kendilerini bir anda hiç istemedikleri bir konumda hareketin önünde, merkezinde bulan küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistler, kararsızlıklar ve öne sürdükleri taleplerle her şeyi eskisi gibi bırakmak, yerlerinde durmak, ne ileri ne de geri gitmeden Taksim Meydanı’nda gerçekleştirilecek bir şenlikle, kendi iradeleri dışında içine sürükledikleri bu durumdan kurtulmak istiyorlardı. Sokağa çıkan eyleme geçen kitlelere önerileri buydu. Ama milyonlarca emekçiden oluşan kitle bunun mümkün olmadığını, hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmadığını, olmayacağını hissetti.

Hareketin başındakiler “adalet” derken, “gaz bombası yasaklansın” derken, kapitalizmin kendilerini içine hapsediği sistemin dar kabuklarına sığmayan, artık onu parçalamaya başlayan kitlelerin yarattığı bu tarihsel olay karşısında şaşkınlıklarını, korkularını gösterdiler. Kitleler onlardan çok daha ileri gitti, her yerde “Hükümet İstifa İktidar Halka” şiarını öne çıkardı.

Somutun yerine soyutun konması, bir devrim açısından işlenebilecek en büyük ve en tehlikeli hatalardan biridir. Bir yıl önce kitleler Taksim’den geriye çekildiğinde park forumlarını, mahalle meclislerini örgütlediler. Bu forumlar ilk ortaya çıkışında bir ayaklanma organı olarak doğdular. Ama aradan geçen bir yılda giderek güç kaybetmeye; ayaklanma ve devrim sorunları yerine yerel sorunları tartışmaya, temel olan yerine tali olanı koymaya başladılar. Çünkü bu forumlardaki sınıfsal bileşenlerin ağırlığı proletaryadan çok küçük mülk sahiplerinden oluşuyordu. Bu durum, park forumlarında, mahalle meclislerinde küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistleri öne çıkardı. Bu forumların yeniden etkin olmaları, temel olanı başa almalarına, ayaklanma ve devrimin gelişimine bağlı olacaktır. Zaman zaman protesto gösterileri düzenleyen, zaman zaman bazı konularda birkaç “uzman” getirip konferans düzenlemekle yetinen bu forumlar giderek etkisini yitirmekten kurtulamazlar. Eğer ayaklanma ve iktidar organları olarak davranmazlarsa eriyip gideceklerdir.

Bilinen şey, her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. Birleşik Devrimin bu büyük atılımında şuna dikkat çekmek gerekiyor: 31 Mayıs ayaklanması, her adımda gerçek iktidarın nerede yattığını, her devrimin bu temel sorununun üzerinin örtülmeye çalışıldığını, karartılmaya çalışıldığını gösterdi. Bunu hem iktidarın elinde bulunduran burjuva sınıf, hem de kendisini ayaklanmanın başında bulan küçük burjuva uzlaşmacı hareket yaptı, yapıyor.

Bize dönüp “demokratik yöntemlerden” bahsediyorlar, “çöngunluğun seçimi” diyorlar, “milyonlarca seçmenin oylarıyla seçilen parlamento” diyorlar. Biz de diyoruz ki, bunlar birer sıfırdır, parlamento bir kukla tiyatrosudur, gerçek iktidar onlarda değildir. Biz kitlelerin önünde her fırsatta ve yöntemle bütün gerçeği açıklamaya devam edeceğiz. Zira her şeyden önce emekçi sınıflar ve halklar gerçeği bilmelidir. Kitlelere dönüp “Bu iktidar devrilmelidir” demeye devam edeceğiz. Zira burjuva sınıfın iktidarına son vermek ve iktidarı ele almak dışında mücadeleye dair tüm sözler boş laftır. Bunu söyleyenler boş laflarla kendi kendilerini olduğu kadar kitleleri de kandırmaktadırlar.

Emekçi sınıflar ve halklar arasında, geniş yığınlar içindeki bütün ajitasyon tam da şimdi, uzun yıllardır süren örgütlü devrimci mücadelenin, devrimin ve özellikle de 31 Mayıs ayaklanmasının somut deneyimini de göz önünde bulundurmalı; emekçi sınıfların ve halkların gerçek düşmanını, tekeli sermayeyi ve onların faşist devletini açıkça hedefe yerleştirerek; aynı zamanda bunu gölgeleyen, halkları kendi katilleri ve celloatlarıyla, emekçileri kendilerini sömüren sermaye sınıfıyla uzlaştırmaya çalışan küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistleri de açıkça teşhir edecek şekilde sürdürülmelidir. Şimdi geniş yığınlar içindeki, emekçi sınıflar ve halklar arasındaki ajitasyon, emeğin iktidarının kurulmasını; ezilen ulus ve ulusal toplulukların kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesini; proletarya ve halkların özgürlük mücadelesinde tutsak düşen, zindanlara kapatılan devrimci tutsakların özgürleştirilmesi taleplerini başa alarak sürdürülmeli, krizden çıkışın gerçek yolu (burjuva topluma ve aynı anlama gelmek üzere kapitalist özel mülkiyete son vererek yeni ve daha ileri bir toplum kurma) gösterilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan’da ekonomik, politik ve toplumsal kriz her geçen gün daha da derinleşerek sürüyor. Bu krizden tek gerçek çıkış yolunu Leninist Parti gösteriyor. Proletarya ve halkların bunu ne kadar sürede kavrayacağını; hangi yollardan ve nasıl hayata geçireceğini henüz bilmiyoruz. Ama şurası kesin, bu krizden kurtulmak kapitalizm koşullarında mümkün olmadığı gibi çıkışın Leninist Parti’nin gösterdiği yoldan başka yolu da yok. Bunu kitlelere anlatmak, Leninist yolu göstermek de Leninistlere düşüyor.

Madenlerde Sözü Bittiği Yer

sıyız ve bizim de üyelerimizin yüzde sekseni ücretli emekçidir.

İşçi sendikaları da işyerlerinde mühendisleri örgütlemek istemiyorlar. İşçi sendikaları sadece mavi yakalıları örgütlerler, aslında beyaz yakalıların örgütlenmesinde herhangi bir kısıtlama olmamasına rağmen. Beyaz yaka hep en örgütsüz, işverenle karşı karşıya kalmış bir konumdalar. Sendikal örgütlenmelerde mavi ve beyaz yakalıların birlikte örgütlenmesinin, işçi mücadelesi açısından da çok yararlı olacağını düşünüyorum. Madende beş tane mühendis de öldü. Onlar da çok kötü koşullarda çalışıyorlardı, işçilerle aynı koşullarda çalışıyorlar. Yani biz de işçilerle aynı koşulları paylaşıyoruz ve saflarımızın da bir olması, hepimizin yararına.

Sendikalar işverenle bir denge kurmuş durumdadır. Artık bir mücadele aracı değil. İşveren, sendikayla işçileri denetim altında tutuyor. Sendikal bürokrasi ile işveren arasında bir uzlaşma var. İşte, ücret sendikacılığı yapıyorlar; yüzde üç mü yüzde beş mi sendikacılığı. Beyaz yakalı sendika içinde yer alması, onlar için bir dengenin bozulması demek ve bu durum sendikaların da işine gelmiyor, işverenin de işine gelmiyor.

Yeni aydın kimseleri sendika içinde istemiyor öyle mi?

Tabii, işin o tarafı da var. Bir de beyaz yakayla mavi yakayı karşı karşıya getirmek, işçileri yönetmek için çok işlevli bir araç. Şöyle düşünün: mesela ben mühendisim, işte bir teknisyenle beraber çalışıyorum. Şimdi, teknisyene diyelim ben bir iş tarif ediyorum. Oradaki amiriyim ben. Bizim günlük hayatta bir ilişkimiz var. Kimse emir almak istemez. İşte mesela ben arkadaşşıma diyorum ki, git şu işi yap ve işin doğası gereği günlük hayattan gelen bir ilişki doğuyor. Beyaz yakayla mavi yakayı karşı karşıya getirmek, patrona yönelecek olan öfkeyi beyaz yakaya yöneltmek anlamına geliyor. Şimdi beyaz yaka da sendika içinde olmadığı için de, diyelim işçi yüzde beş zam alınırken beyaz yaka yüzde üç alıyorsa, bu sefer beyaz yaka öfkesini patron yerine mavi yakaya yöneltiyor. Dolayısıyla bu iki grup birbirine karşı kullanılarak, sistemin devamlılığı sağlanıyor. Bu yüzden mavi yaka beyaz yaka ayrımının ve karşıtlığının kalkması ve bunların sınıf mücadelesinde birlikte yer alması, en önemli demek belki abartılı olsa da sendikal krizin çözümü açısından çok önemli bir gündem maddesidir.

Yeni sonuçta artı değer sömürüsünde patrona karşı birlikte olmaları ve işçi sınıfının sömürüsüne beyaz yakalılar da dâhildir.

Tabii. Yani mühendisler adına konuşursak örneğin, pek çok iş şu an otomatize olmuş durumda. Yani sınıfın bileşimi de değişiyor. Sınıfın bileşiminin değiştiği koşullarda yine işçi sınıfının parçası olarak farklı roller açığa çıkıyor. Ama bunları siz sınıfın içinde görmezseniz, sınıfla ilişkili bir toplumsal katman olarak bunları görmezseniz sınıf mücadelesi sadece fabrikalarda çalışan işçilerden oluşan bir noktaya gelir. Yıllardır egemenlerin iddia ettiği, işçi sınıfının öldüğü bittiği kara propagandanın nedenlerinden bir tanesi de budur. Beyaz yakayı sınıfın içinde görmeyerek bir kara propaganda yürütülüyor.

Esnek çalışma yöntemleriyle de birlikte, aynı çatı altında çalışan işçileri bölüyorlar; işyerinden uzakta çalışmaya, evlere kadar gönderiyorlar.

Tabii aynen öyle. Eksik bıraktığım bir nokta daha var. O da taşeronlaşma. Madencilik sektörünün özellikle, en büyük problemlerinden biri bu. Soma’da da biz bunu gördük. Orda da dayabaşı sistemiyle taşeronlaşma yürütülüyor. Madencilik çok ağır bir sektör. Ciddi bir eğitim almaları gerekiyor. Ama taşeron sistemle siz işçileri günübirlik çalıştırdığınızda, kahveden adam topladığınızda, hem o kişi gerekli eğitimi almadan hemen alana giriyor hem de kar maksimizasyonu için insanlar çok ağır koşullarda çalıştırılıyor.

Bu durum, Germinal kitabındaki aynı dönem sanki. Yani yüz elli iki yüz sene önceki koşulların günümüzde yaşanması vahşet...

Evet aynen öyle.

Peki dünyadaki maden işletmeleriyle Türkiye’yi nasıl kıyaslıyorsunuz?

Maden Mühendisleri Odasının açıklaması var. Türkiye’de 450 tane patlamaya hazır maden var. Geçenlerde de Şırnak’ta 3 madencinin öldüğü bir katliam daha yaşandı. Aslında daha 17 Mayıs günü biz EMO olarak “Gerekli tüm tedbirler alınana kadar tüm madenler durdurulmalıdır.” diye açıklama yaptık. Soma’da aynı bölgede insanlar hemen ertesi günü madene girmeye zorlandı. İmbatta ve başka madenlerde insanlar fiili grev yaparak girmediler alana. Talebimiz şu: Bizim ve Maden mühendislerinin de içinde olduğu bağımsız teknik bir heyet oluşturulmalı. Gidip tüm madenler tek tek denetlenmeli ve bu denetleme sonucunda gerekli tedbirler alındığı raporlanırsa ondan sonra madenler tekrar çalıştırılmalı. Dahası şunu da söylemek lazım. Biz yıllardır bulunduğumuz her platformda enerji ve madencilik gibi belli alt yapı sektörlerinde özelleştirmenin fiziksel ve ekonomik olarak da mümkün olmadığını söylüyoruz.

1970’lerden sonra madencilik sektöründe, benim de araştırıp öğrendiğim kadarıyla söylemem gerekirse, hep şunlar söyleniyor: 1970 bir milat olmuş ve ciddi tedbirler alınmış. Yangın algılama, zehirli gazların algılama, bunların tahliyesi, otomasyonu, yaşam odaları, kaçış odaları...

Özellikle Avustralya’da, İskandinav ülkelerinde, Almanya’da ciddi ilerlemeler kaydedilmiş durumda. Neler yapıyorlar; işte bir kaçış odası, yaşam odası için ayrı bir raylı sistem kurup onu yukarı çıkarabiliyor. O alandaki yangın alarmının algılanması, zehirli gazların algılanması, havanın tahliyesi, o zehirli gazların o alandan bütün madeni dolaşmadan tahliye edilmesi, yaşam odaları, koruyucu önlemler, kaçış için ayrı bir raylı hattın oluşturulması hep gerekli şeyler. Şili’deki örnek şu: İşçiler yaşam odasına sığınmışlar ve yetmiş sekiz yetmiş dokuz gün sonra onları oradan canlı çıkarıyorlar çünkü üç ay orada yaşayabiliyorlar. Dolayısıyla teknolojiyi kullanmak gerekiyor. Kullanmayınca da, bin sekiz yüzü yılların yani Germinal döneminin ağır sömürü koşulları devam ettiriliyor. Madenin girişine bakıyorsun, işte anca iki insanın girebileceği kadar yer var, sürünerek giriyor insanlar. Böyle bir şey kabul edilebilir değil.

Sözün bittiği yer...

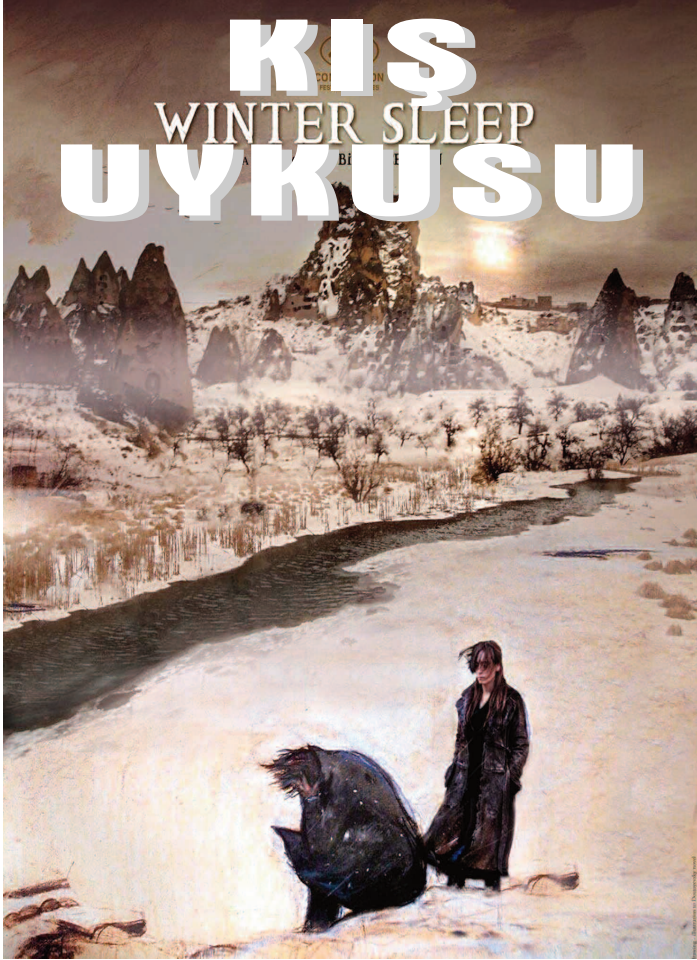
Tabii evet. ÇHD’den arkadaşlar Soma’da bir çalışma yaptılar. İşçileri tek tek konuşturarak bir dokümantasyon çalışması yaptılar. Biz de birine katıldık. Orada bir tane teknisyen maden işçisi vardı. Kurtarma faaliyetlerine katılmış biri. O arkadaş defalarca uyarıda bulunmuş, burada bir facia olacağı yönünde. Çünkü, madenin bir hava girişi bir de hava çıkışı var. Şimdi, bu hava bütün maden boyunca hareket ediyor, diyelim herhangi bir yerden zehirli gaz çıktı, senin bu gazı madenin diğer tarafına bulaştırmadan çıkarman lazım. Ancak madende tek çıkış olduğu için bu mümkün olmuyor. Zaten olay da böyle katliam boyutuna geliyor. Bir yerde yangın oluyor, karbon monoksit gazı bütün madenin içine yayılıyor. Hâlbuki belli noktalardan çıkışa “bypass” hatlar çeksen, gazı bütün alanlara yaymadan çıkarabilirsin. Ve bunu uyarımlar işçiler. İşçilerin yoğun çalıştığı böyle üç tane alan var. Şimdi her alandan ayrıca çıkışa bir kanal yapılmış olsa, bir yerde oluşan bir kazayı diğer yerlere sirayet ettirmeden havayı tahliye etme şansın olur. İşte bahsettiğimiz modern teknoloji bu. Bir çalışma alanının hava girişi ve çıkışının diğer alanlardan izole edilmesi önemli. Bir yerde bir şey yaşanabilir, senin bütün zehirli havayı diğer yerlere sirküle etmeden çıkarabiliyor olman lazım. İşte bu durum uyarılara rağmen yapılmamış bir şey. Maliyet kaynaklı olduğu için hep.

Peki, sizce ne yapmalıyız? Devlet tarafından kamulaştırılınca, yani kapitalist kamulaştırmayla çözüm mümkün müdür?

Tabii şimdi bu da teorik bir tartışma. Şunları söylemek gerekirse, en başta bahsettiğim gibi özelleştirmenin kendisi bir siyasal saldırdır. Buna karşı mücadele edilmesi gerekiyor. Ancak enerji ve madencilik sektöründe fiziki ve ekonomik olarak da bu alanların özelleştirilmesi mümkün değil, bu alanları kamu tekelinden çıkarıp serbestleştirmek de mümkün değil.

Bu açıdan bizim söylediğimiz şey şu: bir, bütün madenler kamulaştırılmalıdır; iki, bu alanlarda kamusal denetim devletin ilgili kurumlarınca yapılmalıdır ve bu kamu kurumlarının, siyasal iktidarın günlük manipülasyonlarından azade olacağı özerk bir yönetim şeklinde yönetilmeleri gerekir. Söyleyeceklerim bu kadar şimdilik. İlginin için teşekkür ederim.

Biz teşekkür ederiz.

Nuri Bilge Ceylan'a Altın Palmiye ödülünü kazandıran Kış Uykusu, aldığı ödülü hak eden bir donanıma sahip. Filmde farklı karakterlere sahip kişilerin dünyasında tanık oluyoruz. Bir otelde kendi istekleriyle adeta sıkışıp kalan bu kişilerin karşılıklı savaş hali, kimi zaman "Kötü'ye müdahale edilmeli midir?" gibi bir felsefi konuyu sorgulattırken, kimi zaman da izleyenleri bir aydın çözümlemesi ile baş başa bırakıyor. Kahramanın adı

Amasya'da Bir Gezi

Gezi Ayaklanması'nın ortaya çıkış sebebi, Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmek istenmesi olmuştur. O günden bu yana halklarımız her haksızlıkta sokaklara dökülür oldu. Kanlarının dökülmesi pahasına doğru olana ve özgürlüklerine sahip çıktı. Amasya halkı da Haziran'ın ilk günlerinde "Gezi Ruhü" ile sokaklardaydı. Amasya halkı, parkına sahip çıkmak için günlerce işgal ve eylem yaptı, polisle çatıştı.

Amasya merkezde, Borsa İlkokulu'na 50 metrelik mesafede bulunan 3,5 dönümlük arsaya akaryakıt istasyonu yapılacağını öğrenen halk, hem merkezdeki yeşil bir alanı korumak, hem de akaryakıt istasyonunun burada yaratacağı tehlikeye dikkat çekmek için 3 Haziran günü alana toplandı.

Polisin de alana gelişle gerilen ortamda, halk alanı çevreleyen sac bariyerleri yıktı.

Kısa sürede sosyal medya üzerinden yapılan çağrılarla araziye gelen halk, her geçen saat daha da kalabalıklaştı. Ülke çapında gündeme gelen Amasya halkı, herkesin ortak kullanım alanı olan piknik alanını yok ettirmemeye kararlı.

Amasya Barosu avukatlarından Umut Yolcu, Amasya Barosu'na giderek, arsaya benzin istasyonu için verilen ruhsat ve izinler için iptal istemli dava açılması için başvuru yapacaklarını söyledi.

Amasya TEMA Vakfı Başkanı Fazlı Özveren ise 30 yılda yetişen ağaçların 15 dakikada kesildiğini ve bunun insan öldürmekten farkı olmadığını söyledi. Özveren, "Burayı bu hale getirenler 2 gün sonra ağaç gölgesinde oturmayı düşünmeyecekler mi? Şu anda görüyoruz ki yetişmiş ve halkımızın günlük olarak piknik yaptığı, oturup kahvaltısını yaptığı, eğlendiği bir alanı yok ettiler. Ben, Amasya adına üzülüyorum." dedi.

Alanda toplanan çok sayıda sivil toplum kuruluşu üyeleri ve halk, geceyi ve ertesi günü parkta çadırlar kurarak, eylemde geçirdiler.

da olan Aydın, sürekli okumalarından ablası Necla ve eşi Nihal ile epey uzun geçen kimlik tartışmalarında sorguluyor, irdeleniyor. Aydın'ın, adına aydın dediğimiz kişilerin, insanları aydınlatma adına içine dalıp bazen çıkmadıkları konu dünyası ve bazen o dünyadan çekip çıkmaya çalıştıkları zorlama ve gerçeklikten uzak konular... Günümüzdeki birçok aydının da hayat felsefesi haline gelen, sadece kendisini anlayan kitleye hitap etme rahatlığı... Kendi halkına ve onun sorunlarına yabancılaşma, kendini onlardan yalıtma, onların üzerinde görme... Tüm bunlar Aydın için bir tokat gibi beliriyor filmde.

Bu çerçevede karakterlerin zaman zaman kullandıkları üslup, edebi zevkin doruğuna çıkarıyor izleyenleri. Uzun uzadıya geçen felsefi ve edebi bir tartışmanın içinde buluyoruz kendimizi bu konuşmalar sırasında. Tabi kimileri için bu durumun sıkıcı olma ihtimali de söz konusu.

Filmin belirgin bir diğer özelliği ise sınıfsal vurgu. Bu vurgu belki de anlatılabilecek en yalın ve net haliyle yer alıyor. Bu durumu Aydın'ın üslubunda, Nejat İşler'in oynadığı karakterin tavrında görmek mümkün.

Ve maddi zorluklar ile boğuşan, aynı zamanda Aydın'ın kiracısı olan ailenin taş atan oğlu... Buradaki "taş atan çocuk" vurgusu ise bizlere öyle çok şey hatırlatıyor ki...

Kış Uykusu teknik olarak ve metin anlamında da oldukça başarılı. Ceylan'ın filmlerinde anlam derinliğini, zamanın konuyla uyum içinde akan yönünü, sessizliğin aslında içinde ne çok çığlık barındırdığını görmek mümkün. Mekan ve o mekan içinde var olan her şey konunun bir parçasıdır. Karakterin cümlelerini çoğu zaman mekan tamamlar. Bu özelliği Kış Uykusu'nda da görüyoruz. Küçük bir kasabada geçen kış mevsiminin verdiği tüm sessiz, ağır ve dingin ruh hali, karakterlerin tüm söylemlerine ve davranışlarına yansıyor. Mekanın doğallığı ise Ceylan'ın diğer filmlerini bilenler için bilindik o görsel şöleni sunuyor.

3 saat 20 dakikanızı oldukça hızlı akan yaşamımızın dışına çıkarak, bilgelik, kötü, aydın, yoksulluk, çaresizlik gibi sorgulamaların harmanlandığı Kış Uykusu'na mutlaka gidin derim...

Kasketli Bir Güneş Halinde Düşenler'e...

Maden ocaklarında çalışanlar ata biner gibi kazmalarına binip tünellerde koşuyorlardı dörtmala... Nazım Hikmet

Memleket derdi kimileri adına, dövüşmek de ölmek de onun uğruna. Nasıl bir memleket ki, yeryüzü yüz'ünü, gökyüzü maviliğini yitirdi. Kara diyoruz adına her şeyin. Şimdi her şey kömür karası. Yüzünde ki karalığı, gözyaşının çeneye indirmesi... Karalık dağıldı biraz sanıldı. Kömürlü elleri gözyaşını silmek için tekrar yüzüne gidene dek...

Katliamın sesi, rengi, dili, dini olmaz. Öfkesi olur, ateşi olur, sokakta ki yüzü olur. Karadır her şey şimdi gözü müz gibi! Yasta deşiliz. Çünkü devrimcileriz biz. Katliamlarla dolu koca tarihin bazen öznesi bazen nesnesi yiz. Ama bu tarihin hep içindeyiz. Yas tutmak devletin işidir. Faşizmin işidir. "3 gün susun" demektir.

Oysa bağırmanın tam zamanı. Sağır etmeli duymayanları. İsyamızın değiştirecek dünyayı, isyan edin çocuklar!

Haziran'dan bugüne sokaklar yankılandı sesimizle. "İsyam, Devrim, Özgürlük!"

Sokakları tanıdık, yerimiz bildik. Barikatta bazen ateşler, bazen şiiirler yakıldı. Tutuştu özlediğimiz günler, tutuştu yitirdiklerimizin gülüşleri...

Öfke, en belirgin tepkiydi devlete. Bir öfkemizi yitirmedik.

Büyüdü çiğ gibi. Alev topuna dön-

üştü. Sardı tüm dünyayı. İnemedi yerin altına o öfke! Hep yeryüzünde kaldı. Havai fişeklerle gökyüzüne bile ulaştırdık öfkemizi, bir tek yeraltını saramadık.

Ethem, Ali İsmail, Ahmet, Medeni, Hasan Ferit, Abdullah, Mehmet, Berkin dedik. Yumruğumuzu sıkıttık, yüreğimizi barikata koyduk.

Yine bir Mayıs günü, katliamla uyandık. Yandaş medyanın "300 ya da 400 kişi olabilir" deyişi sizi öfkelen-dirmiyor mu? İnsan ölüyor insan!

Şimdi harekete geçmenin tam zamanı. Sanata sarılmanın, barikatta nöbet tutmanın, işgallerin, grevlerin, direnişlerin... Tam zamanı!

Kömürlerden barikat kurmak, bir madenci türküsü patlatmak barikatta. Duvarlara yazmak isyan kokan şiiirleri... Şimdi dünyayı değiştirmenin tam zamanı!

Yürüyoruz durmadan.

Havayı içimize çekerek ilerliyoruz. Ölüyoruz, diriliyoruz. Ama ne olursa olsun insanlığımızı unutuyoruz. Ne yücedir emek dolu insan. Ne güzeldir üreten, dövüşen insan.

Madencilerin tüm üretimini tüketip, gökdelenlere sahip burjuvalardan, onları vareden bu sistemden hesap sorma zamanıdır. Ulrike Meinhof'tan öğrendik "Üzgün Değil Öfkeli" olmayı.

Yeryüzü ile gökyüzü arasında kalan tüm insanlarla birlikte, yerin derinlerini selamlıyor kömürün ateşiyle düzeni yakacağımıza söz veriyoruz.

Güneş Toprak

Gezi'nin Piyanosu İzmir'de

Dört günlük uzun bir yolculuğun ardından İzmir'e ulaşan, Taksim Komünü'nde tanıştığımız Davide Martello, Gündoğdu Meydanı'nda Halk Forumlarının desteğiyle İzmirliyle buluştu.

16 Haziran akşamı 20.00 sularında alana bisiklet yardımıyla piyano üzerinde çalarak gelen Martello, bir piyano resitali verdi.

Soma'da yakınlarını kaybeden öğrenciler için konserler turunun ilk ayağına İzmir'de başlayan GEZİCİ sanatçı, konserler sırasında yardım kutusuna yapılan katkılarının toplanmasıyla, Somali üniversite öğrencilerine destek olacak.

Gece geç saatlerine kadar süren konser sonrası Martello, programına devam etmek için İzmir'den ayrıldı.

Davide Martello'nun konserler dizisi facebook ve twitter, pianoforsoma adresinden takip edilebilir.

Mücadele Birliği İzmir

"Beton Hançer Nefesimizi Kesiyor!"

Başbakan Erdoğan'ın çığm ve büyük projelerinden biri olan ve Kuzey Ormanları'nın yok olmasını getiren 3. Havalimanı'nın temelini törenle attığı 7 Haziran günü, Kuzey Ormanları Savunması'nın çağrısıyla yüzlerce kişi İstiklal Caddesi'nde yürüdü.

"3. Havalimanı Sermayenin Yeni Talanı - Kuzey Ormanları Savunması" pankartı arkasında toplanan İstanbullular, Kuzey Ormanlarının talan edilmesini protesto eden dövizler taşıdı. Tünel Meydanı'nda toplanan kitlenin önünde ağaç-orman kostümlü bir grup yürüdü.

Yürüyüş sırasında "Diren Orman Diren İstanbul", "Susma Sustukça Dünya Beton Olacak", "Orman Halkındır Halkın Kala-

cağ", "Sermaye Elini Ormanımdan Çek", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Hava Limanı Sermayenin Yeni Talanı" sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında bisikletleriyle gelen doğa aktivistleri korteje katıldı. Alkışlar işiklar ve sloganlarla Galatasaray Lisesi önündeki polis barikatına kadar yüründü. Polis yolu açmayınca polis barikatu önünde basın açıklaması yapıldı.

Kuzey Ormanları Savunması adına basın açıklamasını Erol Babaoğlu yaptı. "Ormana sokulan betondan hançer; son nefes kaynağımızı, Kuzey Ormanlarını yok ederek üstümüze doğru geliyor" diyen Babaoğlu, son orman katledilirken, son

ağaç kesilirken, son dere kurutulurken, son kuş ölürken, beton bir cehennemde insanların yalanla besleneceğini, oysa insanların ekmekle ve gerçeklerle beslenmeye ve insanın doğayla barışık bir hayata ihtiyaç duyduğunu belirtti.

22 milyar avroluk büyük proje olarak tanıtılan 3. Havalimanı projesini, Kuzey Ormanlarının talanıyla büyük bir kuraklık tehdidini, hayvan kırmını içinde barındırdığını belirten Babaoğlu sözlerini "Börtü böceğimiz, hayvanlarımız, ormanlarımız, çocuklarımız ve geleceğimiz için, ölüme karşı yaşamı savunmak için bugün sokaktayız, yarın da sokaklarda olacağız" diyerek tamamladı.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi Sayı: 261 / 18 Haziran - 2 Temmuz 2014 Yaygın Süreli Dağıtım / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Sami TUNCA / Adres: Sofular Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Sami TUNCA / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com /mucadelebirligi@hotmail.com / info@mucadelebirligi.com /mucadelebirligi@gmail.com www.facebook.com/mbir- ligi / www.twitter.com/mbirligi

MADENDE KURTULAN SON İŞÇİ...

O gün madende neler yaşandı ve bize biraz çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Vardiya başına gittik biz. Zaten yol 40-45 dakika sürüyor. En son noktada (en dış) ben vardım. Vardiya sonu işimizi yaptık, kasaları attık sonra ben yanımdaki ustaya "Ağabey dedim ben gidiyorum" çavuş da yanımda (Emin çavuş). "Tamam" dedi "sen git ben 2 dakika soluk alayım geliyorum" dedi, "tamam" dedim ben. Saat 15.00'a 5-10 dakika vardı. Biz patlama olup olmadığını bilmiyoruz tabii, ben bilinçsiz gittim, olaydan habirim yok. İçeride sıcaklık çok fazla üzerimizde atletle çalışıyoruz ve günde o atleti 2-3 sefer sıkığımız oluyor. Neyse ben vardiya sonu nefesliğe hızlıca yürümeye başladım. Zaten ayağım da yaralıydı, 10-15 gün oldu olmadı işe başlayalı. Ana yoldan giderken nefesliğe 20 metre kala beni duman yakaladı. Ama nasıl bir duman, gözümü görmüyor! Barete lamba var ama gözümü görmüyor. Önümde Recep Şef var pano amiri onun sesini duyuyorum ama şey yapamıyorum, görmiyorum. Şaselelere tutuna tutuna ben nefesliğin ağzını buldum. Atlama merdiveni vardı, oradan karşıya geçtim, bandın üzerinden. Karşıya geçtikten sonra "abi dedim, ne oluyor ya?" Amir "vallaha biz de bilmiyoruz" dedi.

Sonrasında basamaklar var, biz o basamaklardan yukarıya çıktık. Ama dumanın geleceğini biliyoruz çünkü duman nefesliğe gelecek. Bayağı bir yukarıya çıktım. Yukarıya çıktıktan sonra önümüzdeki arkadaşlar geriye dönmüşler çünkü önümüzden de duman geliyor. Onlarla birlikte yaklaşık 2 saat kadar orada durduk biz. Yanımızda maskemiz var ama maskeyi kullanmadık çünkü oradan ne zaman çıkacağımız belli değil ve maskenin ömrü yaklaşık 40-45 dakika kadar. Normal toz maskelerimiz vardı onları taktık hemen, o maskeye 4 saat kadar durduk. Nefesliğin ağzındaki havanın kırımları fazla diye 2 saat kadar orada durduk. 2

saat sonra mekanizinin nefesliğinden 1-2 arkadaş çıktı; orada daha fazla insan varmış. "Orada arkadaşlar varsa buraya gelsin" dediler. Oraya gittik, gittiğimizde herkesin gözleri yanmaya başladı. Duman geliyordu, lastik dumanı. Aşağıya indik, aşağının havası da daha iyiydi. Muhabbet ettik, muhabbet ettikten sonra ben de zeytin kalmıştı. Tabii (ölen bir arkadaş) "Çıkar zeytini de zeytin yiyelelim" dedi. Yedik zeytini. Olayın üzerinden yaklaşık 4 saat geçmişti.

Orada arkadaşın biri (Ahmet) amirine durumu anlatmaya başladı. Amir "nasıl oldu Ahmet?" dedi. Ahmet anayoldan gelmiş o yangının olduğu kısımdan. Ahmet "Ağabey bir şey oldu, ben böyle şey görmedim. Alev topu geldi üzerime, nasıl geldiğini de hatırlamıyorum" diyor. O Ahmet de ölmüş. Abdullah ağabey

Arkadaşlara "kalkın gidelim" diyorum ama kimseden ses soluk yok. Ağlaya ağlaya oradan nefesliğe yürüdüm. Nefeslikte 30-40 metre önümü görabiliyordum. Orada arkadaşın biri geldi "hadi gidelim" dedi

vardı, maskeyi takıp yukarıya nefesliğe doğru gitti, o da öldü.

Orada 2 saat kadar daha durduk, amirler "Arkadaşlar az yukarı çıkalım buranın havası ağırlaşmaya başladı" dedi. O anda zaten emniyet mühendislerinden birisi bayıldı düştü. O düştükten sonra arkadaşlar onu sürüye sürüye az ileriye götürdüler. Ondan sonra ben ileriye doğru gittim sonra "Tabii düştü" dediler. Tabii benim 12 senelik arkadaşım, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez. İleriye doğru gittim, "Allah Allah bu emniyetten anlayan birisi, sigara içmiyor, bünyesi iyi nasıl düşer" diye düşündüm. Hemen bunu sürüye sürüye yanlarına alırlar, baretini aldım, ben de onunla birlikte gittim.

Çantamda su vardı. Ben suyu dökmem, çünkü yolda ne olur ne olmaz. Yarım da kalsa dökmem. 2,5 lt. su benimle beraber iner çıkar madene. Onunla Tabii'in yüzünü yıkadılar. Tabii düştükten sonra ben korktum. Bu adam düşüyse ben sağ kalamam diye düşündüm. Sonra Tabii'i az daha çektiler. Emniyetçilerde İsmail var. Ona "Ağabey buna (Tabii'e) maskeyi taksak nasıl olur?" dedim. "Karbonmonoksidi yutmuş, faydası olmaz" dedi. Gözler gidik. Yukarı bakıyor. Yine su verdim, yine yıkadık yüzünü. Yer üstüyle irtibat kesildi. 140 kişinin üzerindeydik, herkes Allah'a dua etti. Başka bir çare kalmadı. O anda işte ben çıkardım maskeyi 3-4 sefer başıma başıma dedim ki "Arkadaşlar, bu demirlerden oksijen alabilirsiniz, yalayın ve ısırın bu demirleri" dedim. Ama insanların çoğu kendinden geçti zaten. Sonrası hatırlamıyorum. 4-5 saat kadar baygın kalmışım, mekanize koma yerinin üzerinde. Emin çavuş geldi, "Mehmet, kurtarma ekibi geldi, gidelim buradan" dedi ama kafam kalkmıyor. O anda karşıya geçtim. 2 sefer istiğfar ettim, birinde elimi ağzıma soktum istiğfar ettim, midem az rahatladı. Sonra ilerledim. Arkadaşlara "kalkın gidelim" diyorum ama kimseden ses soluk yok. Ağlaya ağlaya oradan nefesliğe yürüdüm. Nefeslikte 30-40 metre önümü görabiliyordum. Orada arkadaşın biri geldi "hadi gidelim" dedi. Sonra düz bandın kıcına geldim, orada oksijen aldım. Sonra yanımdaki arkadaşla birlikte çantamı aldım yarım saat 45 dakika arasında çıktım. Sonra Bergama Devlet Hastanesinde yattım 1 gece işte. Bu şekilde oldu, çok kötü oldu. Ben 4-5 kilometre ağlaya

ağlaya çıktım.

İçerideyken madenin havasını birisi ters çevirmiş (Akın Bey) Allah ondan bin kere razı olsun. O adamın elini öpmeye gideceğim. İçerideyken acaba bant çekemiyor da tamburlar boşa mı çekiyor diye düşündüm ben. Gözünün önüne iğne tutsan iğneyi görmiyorsun, öyle bir duman var. Eğer o an o adam (Akın Bey) olmasaydı o 140 kişinin içinden kimse kurtulamazdı.

Ben dışarıya çıktıkten sonra şok oldum. O kadar insanı orada beklemiyordum (cesetlerden bahsediyor). Bizi revire götürdüler. Revirden çıktık ambulansa binerken orada bir bayan vardı. O bayana "Benim aileme acil telefon etmem lazım" dedim. Sonra bizi hastaneye götürdüler. Bizim ailemiz kalabalık, burada da çalışan 5 kişiydik 2 kişi kurtuldu. Hastaneye (Bergama Devlet Hastanesi) gidene kadar 2 sefer ambulansı dururduk ve istiğfar ettik, içimizde ne varsa boşalttık.

Abi bizim ne olacağımız belli değil. 3 tane çocuk var, borçlarımız var. Geçen sene ben bilfiil futuktan 91 gün yattım. Arkadaşlarımızın çoğu şahit. Kaza tutanağı tutmadılar. Valyardım yakardım yine tutmadılar kaza raporu. En sonunda doğumu vardı hanımın, ikiz bebeklerim olacaktı birisi öldü anne karında. Ben ameliyat olacaktım ayağımın (bileği yumruk gibi şişmiş ayağımı gösteriyor). Ameliyat günü alacaktım izin vermediler. O iş ayağımla 1 ay boyunca ben total topal indim çıktım madene. Daha neler oluyor. Benim o ocakta çekmediğim çileler kalmadı. Ben bel fitüğünden 91 gün yattım, tuvalete dahi sürünerek git-

Yanımızda maskemiz var ama maskeyi kullanmadık çünkü oradan ne zaman çıkacağımız belli değil ve maskenin ömrü yaklaşık 40-45 dakika kadar. Normal toz maskelerimiz vardı onları taktık hemen, o maskeye 4 saat kadar durduk. Nefesliğin ağzındaki hava akımı fazla diye 2 saat kadar orada durduk. 2 saat sonra mekanizinin nefesliğinden 1-2 arkadaş çıktı; orada daha fazla insan varmış. "Orada arkadaşlar varsa buraya gelsin" dediler.

tim. 1.500 liraya ameliyat olunuyor, ben 15-20 bin lira ameliyata harcadım. Şirket bana 500 lira para yatırdı, ertesi ay ben total topal aşağıya inerken paramın hepsini birden kesti. 100-100, 50-50 kesemez miydi? Ben buraya 11 senemi verdim. Benim omuzlarımda, sırtımda yara olmayan yer kalmadı.

Buraya o kadar yardım geldi diyorlar, nerede bu yardımlar? Kime gidiyor? O kadar para toplandı diyorlar, nerede bu paralar, yardımlar?

Biz bu madenden kaç kişi kurtuldu? Yaklaşık 100 kişi. Bizi bu devlet neden emekli yapmıyor? Bir savaşa gidildiğinde herkes şehit olarak mı geri geliyor? Bizim yardım alabilmemiz için illa ölmemiz mi lazım? Benim psikolojimiz bozuldu, ben geceleri 2'lere 3'lere kadar uyuyamıyorum. Hiç bir yardım görmedik, benim en küçük çocuğum 10 aylık, en büyüğü 10 yaşında, ne-

15 Haziran'da TMMOB'un düzenlemiş olduğu Soma eylemine katıldık. Soma'ya yönelik çıkarmış olduğumuz bildirilerimizi ve yayını Mücadele Birliği'ni Soma halkıyla paylaştık. Deniz Gezmişli önlüklerimiz Soma halkının nasıl dikkatini çektiyse, polislerinin de bir hayli dikkatini çekti. Her adımımız tacize varan izleme yöntemleriyle takibe almak isteseler de yapmak istediğimiz bütün işlerimiz onların engellemelerine rağmen daha bir coşkuya bitirmiş olduk.

Eylem sonrası KINIK ve SAVAŞTEPE köylerini ziyaret ederek işçileri dinleyip onların sesine kulak verdik. İşçilerle yaptığımız sohbet tadındaki röportajımızı siz Mücadele Birliği okurlarıyla paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba sizi tanıyabilir miyiz?

Maden İşçisi: Ben Tayfun Çetin 21 yaşındayım. 3 yıldır maden ocağında çalışıyorum.

Mücadele Birliği: Hangi maden ocağında?

Maden İşçisi: İmbatta çalışıyorum. 2013 Mayıs ayında elimi bant makinesine kaptdım. Hiç işlem yapılmayacak yere bant makinesini kullanarak temizlemeyi istediler. Ben temizleyeceğimi söyledim. Orası tehlikeli bir yer bant durduktan sonra temizleyebilirim dedim. Hayır temiz dediler. Zorladılar, işte bu hale geldi elim.

(Eli ortadan bileğe kadar yarılmış, sinirleri parçalanmış. Ameliyattan sonra iki parmağı işlevsiz kalmış.)

Mücadele Birliği: Elini kullanabiliyor musun peki?

Maden İşçisi: 4 saat ameliyatta kaldım. 5 gün hastanede yatırdılar.

Mücadele Birliği: Tayfun kaza geçirmişsin. Sosyal güvencen var mıydı? Bir sorum daha var sana bu iş kazasından dolayı tazminat ödediler mi?

Maden İşçisi: Raporlu olduğum için henüz bir şey ödenmedi.

Mücadele Birliği: Mahkeme sürecin var mı?

Maden İşçisi: İş görmez raporum var. Rapor tarihi bitmediği için herhangi bir şey yapmadım.

Mücadele Birliği: Tayfun bize İmbat maden ocağındaki çalışma koşullarını anlatır mısın?

Maden İşçisi: Çok büyük güvenlik önlemleri yok ama Soma gibi değil. Soma'ya göre biraz daha sıkı önlemler var. Ama orada çok büyük baskı var. Amirlerden, müdürlerden çok büyük baskı görüyoruz. Elim de böyle bir baskıdan dolayı şuan işlevsiz. Türk-İş sendikaya da gittim. Hiçbir yardımda bulunmadılar.

Mücadele Birliği: Sizinle tanışabilir miyiz? Hangi maden ocağında çalışıyorsunuz?

Maden İşçisi: Öncü benim adım. İMBAT'ta çalışıyorum. Soma'ya vardım gittik. Soma tamamıyla ihmalkarlık başka bir şey değil. Gittiğimizde biz bile çok olduk. Anayol komple uçmuş, kamalar yanmış. Yukardan kızgın kömürün gelmesiyle başlamış. "Trafo patladı" dediler bize "biz de o gün madendeydik gitmenize gerek yok 22-23 kişi var onu da biz çıkardık" dediler. Bir sürü ambulans var ölü yoksala nereye gidip geliyor bu kadar ambulans.

Mücadele Birliği: Peki rakamlar gerçek miydi? Siz kurtarma ekibinde olduğunuz için soruyorum.

Maden İşçisi: İlk gün indim saat 3,30'da çıktım. Dediler çalışma durduruldu. 201 kişi ilk gün çıkarıldı. 2. gün saat 7,5 saat yer altındaydım tekrar 27 kişi daha geldi. Sonrası hep yanık, hep yanık... çok fazlaydı. Yanık ölü işçinin yüzüne bile maske taktılar.

... sessizlik

Mücadele Birliği: Soma için İstanbul, Ankara, İzmir'de eylemler oldu, okul işgalleri oldu, ilk eylem Taksim'deydi bir hayli sert geçti. Size yansımaları nasıl oldu?

Maden İşçisi: O dönem burası için ne yapıldıysa her şey bize moral oldu. Şimdi yeni bir örgütlenme girişimi içindeyiz. Türk-İş'ten DİSK'e geçilecek, çalışmalarımızı yapıyoruz. Rakamlar Pazartesi 16 Haziran'da DİSK eyleminde açıklanacak.

Mücadele Birliği: Samimi açıklamanızdan dolayı teşekkürler.

Maden İşçisi: Biz Teşekkür ederiz

Amir "nasıl oldu Ahmet?" dedi. Ahmet anayoldan gelmiş o yangının olduğu kısımdan. Ahmet "Ağabey bir şey oldu, ben böyle şey görmedim. Alev topu geldi üzerime, nasıl geldiğini de hatırlamıyorum" diyor. O Ahmet de ölmüş. Abdullah ağabey vardı, maskeyi takıp yukarıya nefesliğe doğru gitti, o da öldü.

rede bu yardımlar?

Ben bu kazanın göçükten ya da banttan olduğuna inanmıyorum. Önlem alınabilirdi. Devlet ölü sayısına 301 diyor ama ben inanmıyorum. En kalabalık vardiya bizim vardiyaydı, ben inanmıyorum ölü sayısı daha çoktu. Devlet ölülerin bir kısmını yer üstünde gösterdi. Çıkarken ölmüş arkadaşlara maske taktılar. Bu hak mı? Hukuk mu?

Ben bundan sonra bu psikolojiyle madende nasıl çalışacağım? Devletin bize bir çözüm bulması lazım. Kadroya geçirsın bizi zor bir şey değil ki bu. Bu devlet 80-100 kişiyi kamuya alamayacak mı? Ya da emekli yapsın. Madene girsek de yine aynı şey, sürekli birileri ölüyor yer altında. Bu işe devletin el koyması lazım.

Ben kazalı kazalı 1 ay madene indim. Neden? İşimden olmamak için. Ayrılısam sigorta bana 2 ay sonra para ödüyor. Ben 2 ay ne yiyeceğim, ne içeceğim? Benim 3 tane çocuğum var! O yüzden her gün 4 kilometre sakat ayakla madene indim ben. Mağdur olan sadece ben değilim, dışarıya çıkan tüm arkadaşlarım aynı durumda.

Soma çevresinde bir çok maden var, sorun bakalım hangisinde işçiler hakkını arayabiliyor, hangisinde bir örgütlenme olabilir. Neden? Sendikadan (Maden İş). Geçen sendika seçimi oldu, kapalı zarf içinde sendika seçtiler. 6'ya kadar bekletiler bizi. Ben yer altından çıkmışım yorgun argın, eğer bu senin için önemliyse bunu iş saatinde yap! Vardiyada 3500-4000 ton kömür çıkıyor. Şirket zarar mı edecek de vardiya saatinde yapmıyorlar bu sendika seçimini? Şirket kömür yardımı yapacaktı hala yapmadı. Yanımızdaki maden şirketinde işçilere 4 ton kömür veriliyor, biz 3 ton alıyoruz! Aynı sendika var, bize 3 ton veriyorlar. Aynı işi yapıyoruz, hatta daha fazlasını yapıyoruz! Bu ay ben kazalıyım 3 gün çalıştım sendika benden fazla para kesmiş. 3 gün çalışmışım 1 yevmiye para kesmiş. Onların gelip beni neyin var, neyin yok diye sorması gerekirken onlar benden yevmiye kesmişler. Bu mahkemeler savunacak mı bakalım hakkımızı, göreceğiz. Bu olayda şirket (Soma Holding) kadar Türk-İş de katil! Kimisinin cebi doluyor, çileyi çeken biziz, ölen biziz. Ben mucize eseri çıktım dışarıya. Madende bir sorun olduğunda çalışmamama gibi bir durumumuz yok. Buradaki madencilerin %95'i borçlu. Bankalara borçlu. Ama bugün DİSK Dev Maden Sen ile görüştük. Benim arkadaşlarım var. Biz DİSK Dev Maden Sen'e geçeceğiz. Sendikadan geriye dönük haklarımızı almasını bekliyoruz, bu konuda da ne gerekiyorsa yapacağız. Herkesten de bize bu konuda yardımcı olmasını bekliyoruz.

Teşekkürler anlatılmamız için.

MADENCİNİN DİLİNDEN...

Dayanamadım madene girdim. İçeri hava verdiler, girme denildi dinlemedim girdim. Çoktan cesetleri yığmaya başlamışlar. Yaralılar var kurtarmaya gidelim; vardiya geliyor ceset, vardiya geliyor ceset. Işık görüyorum gidiyorum ölmüş! Adam sofrasını açmış elinde ekmegiyle ölmüş. Yokuş dik, böyle çıkmayacak, zincir olup çekip çıkaralım, dedi. 63 kişi kurtardık. Şerefsizler çıkan yaralıyı getiriyorlar adam ayakta zaten sedyeye yatıyor, ağzına maskeyi, tüpü takıyorlar yaralı çıkıyor alkış kıyamet, arkasından 10 ölü çıkıyor, maskeyi takıyor, koltuğunun altına giriyor götürüyor.

